

ספרייה חודשית

מספר 3-4 1987

טבת 1987
הנפקה גבעתיים
אנו צדוק

ירחון לкультני צה"ל

עשרים שנה למלחמת ששת-הימים

גליון מיוחד

סקירה חודשית ירחון ל��יני צה"ל

הווצאת מטכ"ל/קצין חינוך ראשי כרך 34 מס' 4-3 ● 8.8.1987

מדייניות המושל הצבאי ביהודה, שומרון וגליל בדיקת עקרונות מדיניות המושל הצבאי מנחם מיליסון עמ' 66	הוורדר – שפאלל שטפפל סאנטי עורך – שורה וhort טברנרט אדמונת פיעזטן – שכלת איברי, רשות הדרוזים בגדותיו, האוניברסיטה העברית, וירושלים אתון – נגבע המשולקה לחותם ביניומים, האוניברסיטה הברנית, רוסלים אליעזר שבד, הרוג למחשבת ישראל, האוניברסיטה העברית, ירושלים חיש טמיי, רחון להיסטוריה כללית, אוניברסיטת תל-אביב
שבעה ימים ועשרים שנה שבעה שנים החלו ואנו אתם ששה ימי בויו, שבכם טילק צה"ל על האחים, אשר יציגו כנאותך עבר לו ישראלי – ולאחר מלחתך תהייבג תעליזא, נרר הירדן ובמרומי רמת הגולן. רק ששה שנות עתונות החששות ואתה עומק החדרה שקדמו לפולחנה, יכול הבין את תחוות החקלה, ואת אחריה הירחה, ואת פץ הרוחות ששתטו תא פסנינה גוץ כדי המלחמה – ועם סיומה, גם אתה המקומות החישיטו רים, שליחים געג'איל, רטרוטו יוניס חיווותך או להרגשה, שפיעטה לבגרבים, כי קרבת שעת הנאהלה – ואש איש מילא את חזון הנגלה פרורו של צוקן, על- אמונתו, ציפיותו וערביו, אוון, ספסלן ששתה-הימים הייתה ציוויליך חיש' טווי ברכבה של דודתי-ישראל, מហעתו שמשותיה את חיים עם תוצאות זהה מלוחה. יימד חומן מקוב לרארוים היחסוריים ממשויות, שכן לעתים שנות מאלו שיוחש לهم מידי עם תחזרהשו ווכו, ושרים שפה אשר אחר המלחמות, יש בזידונו הכללים לבחון בפרטיו רחבה זאת השלוחות והשופheiten על דרכה של דודתי-ישראל, זאת אוו עשים במאמרם בחוברת מיוודת זו, המקדשת כול לחינות העואחות של מלחת ששתה-הימים.	יערכיה נגבע המשולקה לחותם ביניומים, האוניברסיטה הברנית, רוסלים דני מינו לושא – סאארוס ולבוסות 34 שקלים חדשים לclassifiedים בראון, קאנקן, 30, ש"ח 25 קורטה, תיא' אואר, שדריבובטונג, רה רה אונגר פדרר, לוחת וזפסה – דפוס נירט, תל-אביב מצואן, לאחר אנטונט החוואנה לאו, שדריבובטונג תוכן העניינים: מדיניות-הביבוחון של ירושלים ללאור מלחת ששתה-הימים הראינו עם הרביבוחון, יצחק רבין מלחת ששתה-הימים: הדומנות ולא פתרון חוכ' אבן אבן מלחת ששתה-הימים ומלחת יום-הכיפורים – תבניות בלכידיה בחברה הירושלמית – אליעזר שבד גומחות בתפקידות תורת-הביבוחון של ירושלים הרודה ואלך ללחמות ששתה-הימים לכלסנדר בליי דודינית-הירוחה: ישראל אחרי מלחת ששתה-הימים 1987-1967 ישראל כץ שלכלות מלחת ששתה-הימים על המשק בושראל דר לויון בלילויו התהיישות יהודית בשטחים ז'וּזָן
עמ' 77 יהודיית התופעות ומלהמת ששתה-הימים עמ' 78 אלן ברבל	עמ' 90 שבעה ימים ועשרים שנה עמ' 91
עמ' 12	עמ' 4
עמ' 30	עמ' 42
עמ' 50	עמ' 58

**ראיון עם
שר הביטחון,
 יצחק רבין**

אדיניות הביטחון של ישראל לאחר מלחמת ששת הימים

ראש המטה, יגאל אוחנה, הרמטכ"ל, ואל"י יצחק רבין.
ופקדים בכיריהם בתייעצות ערב מלחמת ששת הימים.

מלחמות ששת הימים יצרה מציאות צבאית ומדינית חדשה באיזור, אשר הציבה בפני המעצמה הצבאית והפלילית טיט של ישראל הדומינו חדשות בעקבות תוצאות מלחמה. ללחמות ששת הימים בסיסה נזקע במידה של ישראל באיזור, הסירה את סימני השאה מעלה המשק Kohima – שם בעינויו המושבאים – והתקלה לעו עוקם אסטרטגי ו��תמים, שעשוין היו לשמש קלפי מיקום בעת מים דידי. אבל המלחמה לא באה את השילוט, ובוטה הקצר גם לא תמורה ממשית בעקבות העולם ערבו כלפי ישראל.

המציאות הצבאית והמדינית, שבה אנו חיים כיום, מעוננת בתהוויה של מלחמות ששת הימים ומשמשת רקע לדיניות הביטחון של משלחת ישראל ימינו. ולמדו ממלחמות זו פניו אל שר הביטחון, יצחק רבין, אשר הניג את צה"ל, כרומטי"ל, אל גזרונו במלחמות ששת הימים.

המטרה הראשונה – של מדיניות הביטחון – מנית מלחמה

ש. במס גורמים העיקריים על מלחמות ששת הימים שאלת לאatta למלחמה ביומה? האם מלחמות ששת הימים שחררה אותנו ממלחמה, שב חיבת ישראל בזאתה לפחות במלחמות, כאשר מהווים איוםם, שכאשר נעמוד מולם, תראה ישראל ריחת עצמה לאatta למלחמה?

ת. עבר מלחמות ששת הימים ביצהעה מקרים של מלחמות דרום ומערב וברושים נגד ישראל – היה סגרה את ימי ציריך. מלחמות דרום ומערב, אט כהראויים, רדכה את גבאה בקדמתם ובעלה להתחזקה בריתות הגנה עם מריות עربות נספנות, שרכיו את אבאותיהם לארך קווים שחיי קרים או, מבחוד דיאו היהיה זו מלחמת "אין ברורה", שכן אלטרנטיביותה של מלחמה לאatl'ת מלחמות עם ליל מלחמה ומי'נו, ומפני שחיי אט ליל מלחמה, ומי'נו עי'ו.

לא רה מלחמה שחיי אט, בשורו הוחשaws לשליטי עירוב, מובליה מיליא למלחמות. וגביה העדר – כל צסן להתגנה, לצור ותרשיים מושגים, איננו רצוי ואינו צריך להאהר במפורא הפעלה הדריה. פניות מלחמה. מדיניות הביטחון, שתמג'ן מלחמה לשיטות ובנות אל מול עונשן של חיל הים – שעדין בגבאי מלחמה איטע – ובראש ובארשות ערבים – יכולת חיוט מושגת רק עוצם תרשותן של סדרה ושל מודיעיניות ערב האחים, כי אין בכוון להציג דבר באכששה. כל איט שבסבה, שפוכם להתרכז בעיר – רק הוכיח את צה"ל שחייה בני, פאומן, ערוץ, עירני ביצורו להר. ייעוד מלחמה ולברכו בה, אם תיכפה עליינו.

ש. האם אתה רוצה, שצעריך ויתן לנו גש קונסנסוס לאומי על חזות מעצבם, שבמסגרת רוכיה ישראלי נצא למלחמות? ת. אכן מנגנון זה כל מושחה הוא בכוחה לרכז הסכם לאומי רחבה, ככלומר קונסנסוס לאומי, כדי לעוזת דבר גדול, קשה וכואב לנו מלחמה, וזה מושג רק אם למלכית חיוט מלחמות שתחזקה מלחמות רוחן, שאותן מלחמות – במקרה אחד יאט וירום וירום רוחן החושנה, אני מודש: ווים את הויהו של הרשותה. כי כדי ליבור, שמעיטם מקרים, אין לנו חווישלים אף אם אחת מדיניות ערבים נסף לך און ואותה, שלא יחולט צבאות צבאיות ומדיניות

אימונים בתקופת המלחמה
בוחות המילואים נכנסו למלחמות
כמעט בכשירות שצלב סידור

ומודעו כי כל המדינות השכנות הדרגות שמדות על כן, שונן תנועות בעקבות מלחמה איטע, כלו רוחת עבד המיצ' אוחן בנצח מלחמה איטע, אל יבוא בטענה כאשר שרeral מלחמות דוד, אך אין מפוזר ואנו כל מלחמות שירה להיא צודקות, אבל אין פרוש שצלב בהרכח,ichel מלחמה רוחית רוחית להרתו בכרי שיריה. אני שבר, למל, כי תקופת הדומינה ערבית מלחמות ששת הימים, ששותה בקרור אתה, צירה צפויות מדיניות ביולוגיות, אשר המלחמה עלעל שישראל נחוצה לירוט מן הווון, שישראל ממנה את כל האשרוות המדיניות נזק – כדי להזכיר את המצב קדומו. נסף לך היא המלחמה לעם, בסראה, שבטע עשה הכל כדי פלנץ כוונת מלחמה, ואם הגענו למלחמות – הרוי והמוחת המלחמה בבוראו, ואם יא סק, שחוותה הפהזקה לאומית לכוחות מילואים, בעיקר לכוחות הפלחים, שהו מלחמה, ואם לא עלה הדבר – להרעה בה באפונ מלחמה ומחנה. לשם צש צוך בזבב בעלו מלחמה, להרוכס איליה בעוט בכשרות של צבאו סייר, וכן אין לי סק, שחוותה הפהזקה והמוחת, תחוותה הפלחים, תנאה תא בטוויה בטלת המופלה, שצ'יל הפלין במלחמות ששת הימים.

אימונים בתקופת המלחמה
בוחות המילואים נכנסו למלחמות
כמעט בכשירות שצלב סידור

ט. מלחמה הראשונה של ישראל לאחר המלחמות זאת – אירזון ביום מלחמה אך נס איזודאות, של נסטרך לנו מלחמה מל יוזומ'ל מלחמה נדו – היא פלנץ מלחמה מלחמה – אכן מלחמות כואב וקר למרות אמוני – כי נסח בכל מלחמה – אכן מלחמות לילו יוניו בין העבר – איפוא צבא בעל אופי התקפי, שכון על אף השאסטרטגיה היא הנעטת, הרי כי להשיג כבוי שיריה – ובזודאי כדי להכירו אם תיכפה עליינו מלחמה ולנצח בה באופן ורשות ורמי – ציריך באן עאל op היפך. ועוד להרתו אין דיבב, שכול על השיג – הא יטיכפה עלינו מלחמה – ניטול האבירים הוביל להשיג את מטרתו. האובי צרך לדעת, שם יטח במלחמות על ישראל, שי בוחרו של חיל הלחמות אוחן קשות דע כדי סיכון המטר בברצוי האסטרטגיה היא איפוא הגנתה – הרעה מלחמה, ואם לא עלה הדבר – להרעה בה באפונ מלחמה ומחנה. לשם צש צוך בזבב בעלו אופי התקפי, בחליל אוו'ר וחק, בחליל שירון קוק, בצתנים גומני וומי שיעו' ורשות – אז, כמובן, נסף לכל גורמים אחרים, שארכו'ם להבטחה גוננות גונגה, כמו ההגמ'ר והגנת הוער'ם כמו הגיא.

ש. האם ישנס מצעדים, שבם תראה ישראל עצמה לאatta למלחמה ביומה? האם מלחמות ששת הימים שחררה אותנו ממלחמה, שב חיבת ישראל בזאתה לפחות במלחמות, כאשר מהווים איוםם, שכאשר נעמוד מולם, תראה ישראל ריחת עצמה לאatta למלחמה?

ת. עבר מלחמות ששת הימים ביצהעה מקרים של מלחמות דרום ומערב וברושים נגד ישראל – היה סגרה את ימי ציריך. מלחמות דרום ומערב, אט כהראויים, רדכה את גבאה בקדמתם ובעלה להתחזקה בריתות הגנה עם מריות ערבות נספנות, שרכיו את אבאותיהם לארך קווים שחיי קרים או, מבחוד דיאו היהיה זו מלחמת "אין ברורה", שכן אלטרנטיביותה של מלחמות עם ליל מלחמה ומי'נו, ומפני שחיי אט ליל מלחמה, ומי'נו עי'ו. לא רה מלחמה שחיי אט, בשורו הוחשaws לשליטי עירוב, מובליה מיליא למלחמות. וגביה העדר – כל צסן להתגנה, לצור ותרשיים מושגים, איננו רצוי ואינו צריך להאהר במפורא הפעלה הדריה. פניות מלחמה. מדיניות הביטחון, שתמג'ן מלחמה לשיטות ובנות אל מול עונשן של חיל הים – שעדין בגבאי מלחמה איטע – ובראש ובארשות ערבים – יכולת חיוט מלחמות שתחזקה מלחמות רוחן, שאותן מלחמות – במקרה אחד יאט וירום וירום רוחן החושנה, אני מודש: ווים את הויהו של הרשותה. כי כדי ליבור, שמעיטם מקרים, אין לנו חווישלים אף אם אחת מדיניות ערבים נסף לך און ואותה, שלא יחולט צבאות צבאיות ומדיניות

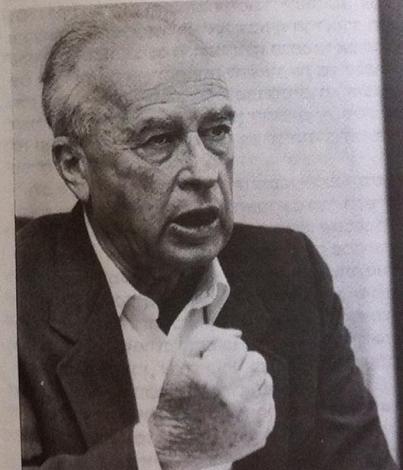
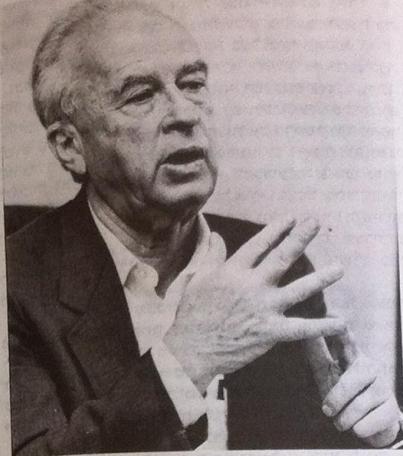
אין סתירה בין המלחמה בטורר לבין התחכוננות لامלחמה כללית

"מטרה הראשונה של ישראל היא למנוע מלחמה. ציריך אפסן צבא בעל אופי תקפי, שכן על אף שאסטרטגייה היא הנדרתית, הרוי כדי להשיג אותה בצדקה הטובה ביותר – גבורה זו להריע את תכפה עליינו מלחתה ולעננה בה – ציריך צבא עליון אופי התקפי".

דיבerta על שמי הייעודים של מדיניות-הביטחונה ליהיעך מול צבא-עיבר וקיים את הביטחון השוטף. יציך, להערכתן, השפעו הצורך לשלוט בשטחים, שאותם כבש צה"ל במהלך המלחמה, ומולמה בטרם נ领会 בזיהו, ששהה כבש צה"ל במהלך המלחמה והבונאות עיבר? ת. אנו עזינו אמינו, שהישראל אלเสรת מסינו בעלי טרור מודיעין, חבר מפלגת-העבודה להרודה, שמורון וחבלעה; או אינה עמדת-טרוריסטאלית, שהיא ממשלה אזרחית, אבל סגנני המשלה, שהיא ממשלה מדינית ולבסוף עליון אופי התקפי. סביר, שאסור לסתם בלוי פתרון מדינית ולבסוף עליון אופי התקפי. גם אלה שמכונים ליותר טרוריסטי כלות – באיזו שגיא גוזה, חייבים להביב, כי ביליחות היכולת לחזק ביחסות טרוריסטי אחד. גם לאו שמכונים ואנו לא לאייה או לפשרה טרוריסטי – ת. סטטוס נאים ואנו לא לאייה גניע למומי כזה, יותר מכך מדיניביטוחני, ועל כן לצריך לתת את הנסיבות מלבב זה.

האם זה משפיע על הכתבה הצבאה למלחמות? צה"ל בניו למלא כל עוד, סדרונייזה המשלה טלית עלי, בגין אום העברת צבאות מודיעות עיבר, בין אם מלחמה בטורניר לבנון, לגילוי השונאים, אוין דיוון בין הלחימה בטורניר לבנון, שביקירה היא מלחמה נגד טרור-גביל, בין קיום ובתחום מימיית פעילות פגועו טורטיטי מתקן השיטחים, בין קיום החקוק והסדר היציבי בשתי יהוד, שמורון ואל בבן הדיריה לרמות פגוע זכריה פגוע מלחמה עגדה. יבש, באורי וביס. זה פרקייד על יהוד, והוא ירכיב להרים עצם אל מה שהמשלה מטילה עלי. לנו אין פה שאלת של צדקה מלחמות טליה עלי. תוי, איין גב'ל שעווה לצורכי מדינת-ישראל. זה העקרון, שאין איש חוק עלי; אבל כאשר אתו בוחר את עשיים נשנה שהלמי מאי מלחמת שחת'ה מים, לא הייתה השפעה של הצורך להילחם בטורו על התחכו-נות למלחמות הכללות?

ת. יש בכך נס לאן ולכאן. יישנו שמושקע לתפקידו – בטוחו שותע. עס שמיות קוקום – נס הרגעים יחסית – ביןנו לבן שלוש מדינות-ערב: נס מצרים, שהאייה שלנו חזוז-שלום, אם יידך, בנייה לבניינו החקור בוורן של שראל מדרום-הכירות ובאכה אליל, ואם ברמת-הגולן – לאורך קו הרדה-הכחוז, כפי שנקבע בהכם בין סוריה לבניין ב-1974. בואדי לאורך גבול בניין, בוואדי בתפקידי שירות ופקדים אחרים, שצחייל ממלא ביוש' ובזיהו, ומהד מסויימת, יישנו שנלקח מן האימונים מן הצד השני אני סבור, כי פעילות-הביטחונו השוטף, במירוץ זאת המבצעת לאורך גבולנו עם לבנון ובאזור הביטחו, ותנתת אשורתה למבוץ צבאי – אומnis, תחומותיהם הגנו למלחמות – הרי זה מטען תחששה לאומית עזקה שאנו יי"ה.

"אני מעלה על הדעת, שתהיה ממשלה בישראל, אשר תקצת מושגים במדה שליטה. אנחנו צריכים על היהוד המזרחי, אשר המושג רוחים כי הם רוחקים מכך, אך אין לי ביחסו לכך. ישראל רוחים כי הם רוחקים בערבות ובמכונות אל מול אפשרות, שליט שורי ישкол לארה-גיאו. אני מוקה, שדבר לא קרה, אבל לא אז לחשוץ את זה ואת חלופתו מכלל חשבון. ציריך תתקציב צימצם את שלו הbijuton של מדינית-ישראל."

טראות-מחבלים לבבון או בטונייה, תקיפת מטה אש"ף. כל אלה אפשרים רבים בגביה מטה שמי מובצע, שמי בחר זהה להרוי יישיד, אשר מודרך בערבות דולדות רוחקים מכך, אך אין לי ביחסו לכך. אבל אין לי ספק, שפלוות' הביטחון השוער ביבשות, בפור ובכיס, מאי מודיעת בעירות ובעוכנות".

צה"ל חייב בעידנות לאפשרות של שיקול סורי בלחיה-גיאו'

ש. האם הרוגעה היחסית, שמנגנה לנו הנגים כו"ם, היה תופעה מונית, או מסקפת, לדעך, תופעות טווות במאבה של ישראל באיזור ובמערכות-היחסים בזורה היחסון?

ת. מטיינו ומוסינו כוונו למדינתם, שמסוכן מאוד לתוכנו מה יירחיש, בערך, במקור היחסון, הוכח זאת מושג העברות ובעקבותיו. מוגבב ממדיניות-ערב. מוטב לקבוע כמה דברים, שהם נוכנים ככל עוד אינם שותים

הרבוית הראשון – החלום בין ישראל ובין מצרים הוא דבר חוויה מדורה אשונה בהקשר למצבה הרטורי-אסטרטגי של ישראל, ואנו חוגגים את יום-ההולדת השמני לחותמת הזרה-השולום בין שני הצדדים בוישנו. השלום הזה, מבוגן הבטחוני, הוכח זאת עצמו אצלנו וכחיב, ואנו מאכמי, שמחוייבות מקרים לחזקה-השולום בעינה עמדת, על אף שהלו שינויים אשימים בראשות מושטב בעשרות. אין ספק, שככל עוד השלטון הזה קיים – ואני מאמין שהוא יתקיים, שכלל יתקיים, הוא אףobar מובה שאליו רדסוני – מקרים היה מוחץ לمعال-המלחמות עגד ישראל, והוא, ודאי, מוחץ לעל-יום מתקפת-פעת עגד ישראל חיד עם מדינה או עם מדיניות ערבית אחרת, כפי שזה קרה לנו במהלך יומ-הכירויות.

הרבוית השני – מלחמת עיראק-איראן. אין ספק, שככל עוד עיראק רונקה לחזיתה המורחת, יש רגעה יחסית בחזיתנו המורחת. אין אף מדינה עברית, למשל סוריה, אשר יכולה לסייע על עיראק שתעצור אליה גם מבלי שתעד מראותם על זומת-מלחמותם. עיראק לא היה היה איז מודעת ליזמות מתוקנה המצעית-סוריית, וכל אף זאת שהריה כוח' משולחו, שהגע לאחר מספר מים והצטרכ' לצבאו הסורי במלחמותו בצח'ל בرمות-הגolan.

ונתרא איפוא סוריה לבדה מדיניותה היא עונית לישראל, הסורים השוער מטענים רבים בלבנית מה שהם קוראים השתגש שמיון אסטרטגי מכך, אך אין לי ביחסו לכך. ציריך רוחים כי הם רוחקים מכך, אך אין לי ביחסו לכך. רוחים רוחים כי הם רוחקים בערבות ובמכונות אל מול אפשרות, שליט שורי ישkol לארה-גיאו. אני מוקה, שדבר לא קרה, אבל לא אז לחשוץ את זה ואת חלופתו מכלל חשבון. ציריך תקציב צימצם את שלו הbijuton של מדינית-ישראל.

אין מלחמה אחת המשיימת את הסיכון העממי-ישראלאי, מלוחמות שיוצרות תנאים טובים יותר לסיים את מלחמה.

אם ש "היל תפקיד בהתרום השיעור לשלים", הריוו
לה比亚 לשכנינו של שליט ערב, ואמצותה העז המתגבר
של הרתעה ושל כבשנותה, שבדרכן המלחמה הולא לא
ושהדר בירוחש מבצע שיש לישראל קלפי-מיוקה טובים כדי
לחשיך את השלום. ואת נסח' למומנית מלחמה וכורעיה בה,
אם תריפין

אפשר להתחיל במלחמה העצמאית, בודאי במלחמות ששת-הימים שאחריה אמנים באו מלחמות החרתשה ומלחמת יום היכרומים. אך ששת-הימים היבנה, לפחות אחד – בין מצרים לבין ישראל. נוסף לכך היא תנעה בידי ישראל עמוק אסטרטגי כלפי ירדן וככלפי סוריה, ככל עוד מדיניות אלה אין נוכחות להגעה למטרים שלום, ויפוי עיטה בקרב הלקמן החיבור הישראלי גם קפל-מיוקה, שלא היה לנו קודם מלחמת ששת-הימים.

לכן יש שיטות כלכליות זה לא בריאה של דחויה יומי אפסי של דיווח שנתי, אלא בפרשנטטיוו היסטרויר, ובלי פרסט' קרייזה היסטרויר. ואפשר לשפטת שבח' ציון מודרני נוית, שהחלה בעליית הבילויים, דרכ' התגוננה הציונית, היישוב היהודי בברז'נישער-אל, וכל'ה בקבות דאנט'ישראלי, מה שבנהה במדינת'ישראל בין המלחמות, החל מלחמת הש' לום — ולם האחד שהשנוו. בראייה היסטרויר אין חישוב של מלחמות ששת'הימים שיתה את מצבה היגיא' פוליטי של דאנט'ישראלי יותר מכל מלחמה אחרת, למעט מלחמות העצמאויות, אשר יצירה את היישות ששםה מדינית' ישראל.

ת. אוי מילר, שם הębנה המוזיאון הימיון בין המדיניות
נות תאפר לערום בכל אונר יידיש, כאשר נגי
ההפסד-אש; אוי מוקה, שלא נגע למכב של מלמהה.
הшибושים, התקלות והמשקעים הקיימים לא השפיעו
לאין שפיעים — לפחות בכל מה שקשרו למשמעות-
הקלשרום של מעונת הבטיחו שלנו עם זו של אראות-
ברית.

מלחמת ששת הימים בפרשנויות היסטורית

שרון בודם במלחמות שנות ה-90
המלחמות, ששיטה את צביה הגיאומטטי של
סוריה-ישראל.

ישראל אף הסדי'כ למחלמה, הסדי' והמילאים, באויר, שבאה ובסוקון – שליל-הביתן צעמו. אם אנו מבינים פוחת ברכישת צד ובעצמו – יהיה לנו מוחת מיד שצורך ליחסו לדין צה'ל. אם הפטנת תאגידים בכבל שלוש חזות, ברה, שחדרבן בעזרות פוחת איז ושם חדש ובשער הקומים.

בראייה צהר, נצאית, של מילדיות ארירים. אם רוץם, כל אירוחדאות באשר למתפקידו של גלען עוז בעקבות השהרה, שהתקיימות מידייתו זו מיהירות יותר מהזמנן הנדרש לפחות ולכיש צד ולאנון כוח לחום, עומד בצלב הנהמה המשקפת בעתו, במוציאים, בטכניולוגיות ובתורמייניז'ור המתקדמים בעולם – צידך שלב את הוצרך במשמעות הנדרש לה'ל בפניהו ומייצרו כאן, כגון ליליאן – מגלי לאות או תכנית פרוייקט לאומני – אין מקום וצריך לזכור: התעשייה הבתונית היהת שיעים ורכות התעשייה המובילת בקדומה הטכנולוגי של ישראל奸 באשר להשלכותיה על עצמה ועל התעשיות החקלאיות

התשעיה הבלתי ניתנת וכן מוסדות-המחקר והפיתוח עמו-
דים היום בעת מצוקה. קיצוץ תקציב הביטחון פע בהיקף
השאבות המוגנים ותובו למחוקק, לפחותו לאירוע אחד.
בעיות מדיניות, שלא אפרטן, עלולות להשפיע על הרף
החינוך התרבותי, וכך למסור שנים, עד שנגונא — בקבוקו
שנמצא — שוקיים חדשים, שאינם כורכים בזמנים מודר-
ניים. וגם נושא "הלביא" מעלת מדי פנס סמיינישאל,
בראש ובראשונה, משומש שהוא מאומן כמעט כלו מכתבי
הarity האמריקני, ובמשמעותו האמריקני יש עדין התנדות
למיון הרויריקט.

ארה"ב לא נפגשו

טסוס ה-172 בישראל
שיפור איקוני לאם הדלה במטוסת

ש. בעניין הקשר עם האמרוקאים אבקש לשאל, האם תיאום עמדות עם ארצות הברית והשותה מוסמך? נית והוא חיו ניינוס לישראל בס' בעדרת, כי שזה היה חשוב לנו ערב מלחמות ששת הימים, בוגריה להחליטים, אם תחזר על בעוצמה צבאיות? התאם, לדעתך, היו לישיבושים האחרים נימ ביחסו ירושה ארצות הברית השלכות תחתו מעדת האסטרטגי של ישראל באיזו, וכך יגיד לעודן ישבעו שבעשימים אלה לתיאום מושתת עם ארצות הברית על גיבוש העמדת מנגנון אסטרטגי מושתת עם ארצות הברית לנוכחות מוגברת? שייחסס בידיו? שarel מכבבי'אות?

ת. לפי מיטב הבחרתי, שיטוריה הפעילה האסטרטגי בין ארכזות הברית לבין ישראל קירוב את שיטור המדיניות ויצירת חברויות עם יורו בכל הנושאים קשורות לנכונותה ויצירת שראל. מן הרואו לחוכר, כי שראל אל דודשה ווועת דודשת, שאסדר תעמדו מנבכבר מלמה נס מדינה או סט מודיעין ערביות, תסייע לה ארצות הברית בשינוי דודותם כאברים ששלטו בעבר במלhotnos איטען. וזהו אחת מאנרגיות המוסריות, הוחות על העיכבה בהרבה, על רבדה, על מלחמת התאזרחות אטורה, על רבדה, על מלחמת של שערן.

שיירה בודו אויבינו بعد שלוש או עשר שנים. הדולפה הוואת לוותה את צהיל המרים. במגבים של רגיעה ווסתית, כי שאמנת פטונס היום, מנגנונים, בואנו טעוי, את הדסן – נצחים שווא, בין היהודים, טוטואה סקוטון תקביבברטחו – וומצחים דרכ' לטופר את ארץ כות. לדומנה: אם נבניש הום לפחות סדר מטוסים מודרניים – חיל האווירי 75 מטוסי F-16 במקום מטוסים מודרניים – נטהן קבל שיפור איקוני לאם הדלה במטוסת, אם דודו הוא מסטוריים טנקו "סוכבה" לדסיך השדרון, היר נס אם הוא

סטוס הי-16-F בישראל

**ראיון עם
ח'כ אבא אבן
על השלכותיה
של המלחמה
בתוךם המדיני**

מלחמת ששת הימים: הזדמנות ולא פתרון

באב אבן כשר-החוץ מודיע למעצט-הביתו של האויס על
ישגיו ישראל בקרבות

נופך אחריו המלחמה — אם נילחם לבדו. ההגון של המתנה היה "היגון ברוז". מה שלא היה מברזל היו העצבים בארץ • החלטה 242 היא החלטת-פשרה, שקבעה 3 עקרונות: נסיגה, הצורך בגבולות מוגדים ומוכרים והשגת שלום "בר-קיימא" • התוצאה המרכזית של המלחמה לא ניתן להאמין עוד ברעין חיסולו — לא כבוד והערכה בזירה הבינלאומית מתווך הערכת-כוח וקלפים, שבליידיהם לא היה לנו סיכוי לשולם • לא ידענו לחיות עם הנצחון הזה, שלא שינוי המיצאות הגי אופוליטית במזרח התיכון • מלחמת ששת הימים הייתה הזדמנות — ולא פתרון.

בספרו "הדייפולומטיה החדשה" כתוב אבא אבן: "היחסים טרוי של ישראל כמדינה — ובמידות מסוימת, של המורה החתיון" כאירוע — מתקתקת בין מה שההlein מלחמת ששת הימים לבין מה שהתרחש אחריה. היה זה מפנה גורלי, שינוי את המצב מן הקצה אל הקצה".

במידה רבה של צדק אין עורין על כך, שמלחמות ששת הימים הביאו עקבותיה תמותה מרחיקת-לכט בכל ארחות-חייה של מדינת-ישראל, ותשפיעותיה, לטוב ולרע, שלחו ידו לכל חצוי חיינו. למובה הצער אליה שראל למדeo עד במלחמות-הזהה ומלחמות יוס-הכיפורים, עד שהליחכה למשך תקופה מונוטונית של שליחותי במלחמות זו ולהפוך לשולם עם מצרים.

* און און, הדיפולומטיה החדשה, עדרון/ידיעות אחרונות, 1985, 182.

כוכבות בחזותם צבעו
ומותוכננים

היא אף מבילה את תוכנה ומצמצמות אותה. לכן אני חשוב, שnitן כלום את סורתה על ידי הרתעה וירגנות. אולי אם יש אפשרות של מתקפה, הריהי קיימות את מערךותיה המדיניות של ישראל מעצמה. יציג את ישראל בחו"ל, באים ובארצות-הברית, כיחס אחד בין מלחמה רוחחן (במיוחד, בתקופת מלחמת ששת הימים) וממלא כוים את תפקידיו יותר וודתיה יותר והבטחו של הכנסת.

מלחמת "אין-ברירה"

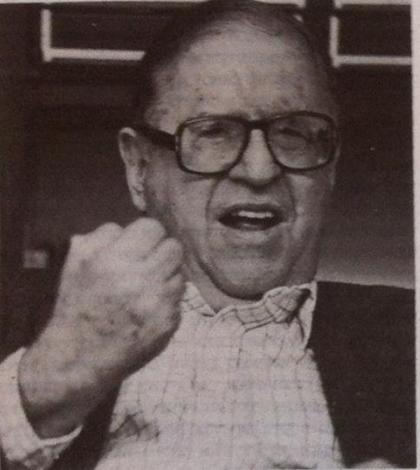
ש. המלחמה לבנון העלה על סדר-היום הציבורי בישראל את הבחנות בין מלחמת יש-ברירה — אין-ברירה ואת בדור התשיבות, שבחן על יושבם לאטת מלחמה, כאשר אורה בוחר את מלחמת ששת הימים, איזה סוג של מלחמה הייתה זו, לדעתך?

ת. אין ספק, שמלמות ששת הימים הייתה מלחמה-תגובה בין הערוכה המאורתית לבין הערוכה דמיונית, והוא אכן — נעשו כל הנאמנים האשוריים כדי לטעות אותה. בקומה זו ש-הנשא סטוס בין הערוכה המאורתית לבין הערוכה שנייה, שהחלה ב-28 במאי 1967, המהלך בו יתר הוא נאומו של חסן הילכל בער-הארץ, השב א/or מעצ, אשר בו לא תהייה לישראל ברירה אלא לנצח למלחמה ולהנחות את הכה ראשונה. יכולותם שפכו הדיבור נוצרו כמעט כל התמורות והתנחות שנטק את רצונו להכריח את ישראל להילחם, וחווין הילכל המשיך וא/or: הפטיריה של לנו הא, שישראל תזכה את המכח הרא' ושונה, אchner, אומנס, נספה אורה — אך נחרז במאכעט שפכו (וזה השימוש בבלגה "נקאות" הלוקה מועלם). אפיין (זהו האגרוף). והוא אומר — הטקסטיקה של המקרים הייתה להזכיר את ישראל בפני ברורה אין-כעה זוא, אשר משמעותה היה ואבדן מוחטש כל כשור תורתה ואנימוניה — שכח היה תאל לשלשים עם ההסרה היפה במרקץ אלית ועם ריבויים עצביים סמוך לגבול בסיני ובעזה, אשר אלצ'ו אותה להחזיק דרכ-קבוע כורות ייליאס בהקף צו, ובו יוציאו משפטם שיק בעס תחת המשק ואת החיים בארץ — בלבו יוציאו למלחמה. המקרים היו מודעים איפוא בסוף מאי 67 — שהם ותפקידם את ישראל למלעב, אשר בו לא תשאר בידיהם ברירה אחרת אלא ללחימה. הם לא הביאו בחשבון את אפשרות, שמצרבים לא תוכלם או את המכחה, וכייאו את היצטול אל הקושים בעלים הדמיוניים של חסן הילכל על כן הייתה זו מלחמת-תגובה, ישראל עצמה בה לא ניצ'ן. חום מרשים. ורשותה לי להעיר כאן, שבדרך כלל המלחמות הממליחות של ישראל היה הוא, שברוח נלהמו כשר לא היה בידו שום ברירה לפתחה בה — ולא הושקע מאמרך מדי במשמעות.

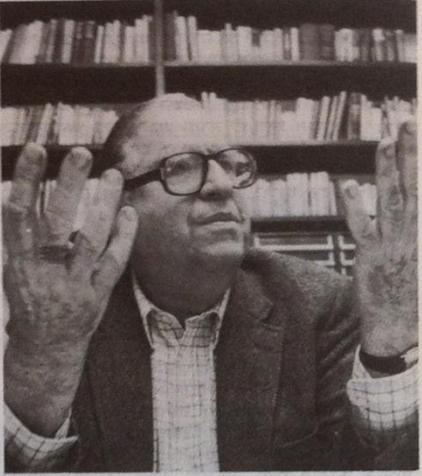
ש. אם לוגו מני הימים שקדמו למלחמה ב-1967 לימיינו, כיצד היה מנדיר את הנאים, שבמיוחד הוא יום את ישראל נאלץ לפתח במלחפה?

ת. לדעת, התאים הום לכיך רוחקים מטבח כות, שקשה להעלות על הדעת. אני סבור, שלא הייתה תקופה בתולדות-ישראל, אשר היה בה מחות מזרחי או כוחות של פתחה במלחמה. שהרי החזות המזרחי, בעס, מונוטונית, לירזון אין שום שיאיפות תומכניות, וסורה — אף כי היא מבחינה של עידנות, הרו זו עירנות סבילה. בעס, בימים אלה

"התוכאה החשובה והרכבת של המלחמה היא, שהרעיון של רוסל'יו-רואל הפסיק להיות דבר, ואור אדם יכול לשייך בודפשט יכול לא做人. בז. המושג של אוניות שרואל גאנם מן ההיסטוריה... המלחמה יצרה שתבים למורים על שםם, אם כי התחולן החצר".

"אם יש אפשרות של סטקה, הרוי קיימת מכיוונה של סוריה, שיש לה שאיום טוטו-אליאלי, אשר מתקיים עליינו ווב הנטרים בזרה הבינלאומית; سورיה לא אישמה שום איזדי אלאינה של השלה עם קיומה של שרואל — ולעתה כהה..."

לא בבריטניה, שדוקא שם הושמש דברי האהדה וההזהה החם, אשר לא בא על סיפקה ואשר נתקנת עליידי רוב קהילה על פיה — צפינו לקריאות בריטית ולוחמים צרים העוינים בזרה הילאמית. אין מדינה בעלים המירה בכלל המתרים המרוריות של הלוחמת היהת להבטחה אחת משליחת שום איזדי.

מן התשויות: או שארצ'ת-הברית הפעל את התהעטה ותבאותה את נצץ לכך שיחורר בו, בטל את ההשגר ופזר את ברוכי הכהות, ואז היה בידינו הישג מדיני עצום, אולי מכריע יותר מאשר המים.

ש. בימים שקדמו למלחמה בזאת לשלוות מדינית בבריט, בוגליה אוצרות-הברית. מה היה הדגש המזכיר בשתיות? אין היה ונין לזרו בתאום, שמעו את המלחמה — ואחכזר את הרקע המדינית לקרואת פריצתה? כיצד שפעו תוצאות הש寥ות על קבלת החלטה לפוחת במהלך המלחמה עלי עיטה?

ת. המשך הacen בזיר, שנקתת מלחמת שתי-הימים היה נקטת האבעטס ובורחים, בימי ההפטון, אשר הבהיר לנו עצמו — כי נחטם נסב ביריה, אלא אם כן היו מובללים עצמו את הברורה להיות נזקים, השעה הזאת אחד המחליכים המוציאחים בזיר, שנקתת ממשלה השראלית אריעם האורה באוך בסוף מאי ובראשית יוני השנה נחרצת מואוד — ולא רק מן הסכנות הבאות נש��נו לו לפחות צרך להזכיר מלחמות על תהוורות הסנה הזאת, כמה מים פלני שחללה המלחמות, עם הכתשת הכרות המעריצים לשי, הונע על שולחני דירוחש של אמיין, שבו אמר, כי במשך שעש שנים קרבנות אין סיכוי של מלמה, כי מעלה מאין הרוחקים אין סיכוי כאז, שכן נצץ תקע בזיר, ממש שאין שי מודיע עלויות הדוב מזרים לבן תיניסיה, נושא כל סוריה לבן מרים ובן זבן ובאות היהת החזקה לנו לעליונות צבאית, בנאים של מי שכיהן כרומט'יל במלחמה, יצחק ובי, במראש 1968 אמר, כי רק שזכות הימנעו"א עתנו נצאים עזין זו עד קו הפסקתה האש, כאשר יונן בדיעו מודיעין גם ב-1967, אלא שב-1967 לא נשחתה קריירה, והרי אש אין חורף נצחוני, ואבל עובדת האה שחותמונו. אבל עובדת האה שחותמונו, לא נסחף מהבאות קנהה גם רודה מדינית — מהנה שונר גורר ללחמה מפאס ביריה, וזה נגע, שב-יבן ישו המעומות דד אחות ויזיריו ואנו אורה — אזנו נבוכת תות החרשים הצעב, והם ייקוינ'ג'ובל אונום, סמ איזיקו מעט את המצע, ותקד'ם, בעצם, לבייא לסינה של כוותינו לא שום פציגו ושות ייקוינ'ג'ובל אונום, סמ איזיקו מעט את המצע, ותקד'ם כי חסינה הממושכת, שלביב'ים-שלביב'ם, שייקמו מעט את יחסינו עם רשות-הברית וקובענו אותה בסע, והריה וריהת, ישבה את המרכזים שטרמו עזיבות יהישת, כמו כוות' האווים בסיסי ותורתית המיראים לשיטו ופושי, אבל הטר ב-1956.

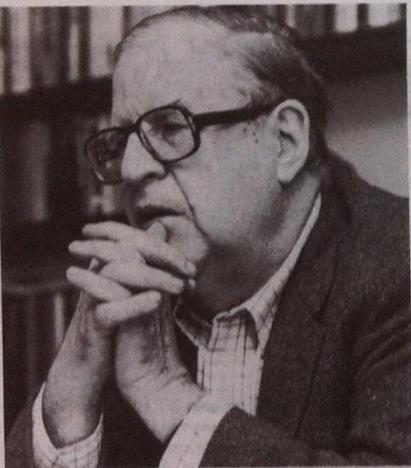

עם נשיא ארה"ב, לינדון ג'ונסון
לဟביה השאמייקאי לא פעל נדו

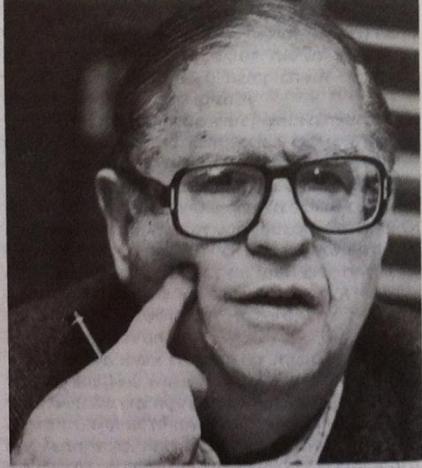
כל הייש צבאי אפרשי — שכן נצץ היה נאל לחור בו מן האזום ולבטל את כל המחליכים שנקט. ברוח, שאז היה שהסיכוי הזה נטמש. ועל כן באח המתרה חשייה — להביחיה שהעפם, נס אס נילח לבגדו, לא נפרק חברה המלחמה. אין ספק, שהחותמאות שבחתוק הזה, בנאים של מי שכיהן כרומט'יל במלחמה, יצחק ובי, במראש 1968 אמר, כי רק שזכות הימנעו"א עתנו נצאים עזין זו עד קו הפסקתה האש, כאשר יונן בדיעו מודיעין גם ב-1967, אלא שב-1967 לא נשחתה קריירה, וכי היהת החזקה לנו לעליונות צבאית, שלא נסחף מהבאות קנהה גם רודה מדינית — מהנה שונר גורר ללחמה מפאס ביריה, וזה נגע, שב-יבן ישו המעומות דד אחות ויזיריו ואנו אורה — אזנו נבוכת תות החרשים הצעב, והם ייקוינ'ג'ובל אונום, סמ איזיקו מעט את המצע, ותקד'ם כי חסינה הממושכת, שלביב'ים-שלביב'ם, שייקמו מעט את יחסינו עם רשות-הברית וקובענו אותה בסע, והריה וריהת, ישבה את המרכזים שטרמו עזיבות יהישת, כמו כוות' האווים בסיסי ותורתית המיראים לשיטו ופושי, אבל הטר ב-1956.

טירת הנסעה לארכוז'ת-הברית היהת, לפיק', לבטיח, בשיחה עם ג'ונסון, אשר תתקיימה ב-24 בנאי 1967, שams אמריקאי לא יכולו לנגן אשר תתקיימה ב-24 בנאי 1967, רווי שלפות לא פוביל נדו ואכן, בימים הראשונים שלחדר בושונג'ון בקשוש הארכז'יקאים שנינו להם זמן גושיא ג'ונסון קבע אז, כי יאטם קרבותן של תוקפנות, ואטכל אמר, שرك' כדי להשיג את המשפט זהה מפי שיא ארכוז'ת-הברית שליחות היהת כדאית, שכן מושתמעת ממען

על והעוצמת הדיזונט הדולגה גנט, אין פוןיהם כתמויים גם לאחר שנצץ הוביל את החרש הימי והצבת הארכוז'ת-הברית, תנגן מותח אהודה כליפוי מושתת כוונת אפלוי לנצעת בהודעה נדו נצץ — וזה ערד דאגה, שכן צרת רהייה והויה עט מCKER האסקפה העקירי לאמציע. ואס כבר להעכוב בדרכ לארצ'ת-הברית — מודע

"מה משמעותו של נצוץ בארץ מעין חוסר-רצון להבי בחיה הידידות מוחיינית, וב讚ם לראות זאת ביעוני אם הוא איז צבאי בלבד. וזה מבדוק שלהעטה הארכוז'ת-הברית, קאיilo נס, ובה, הי שראו זאת בהישג במיפוי. הנצוץ הצבאי איין מיתרדם לאיזו שהיה מעצות של ישראל. והרי אין הדברים כך כלל וכלל".

"מה משמעותו של נצוץ בארץ מעין חוסר-רצון להבי בחיה הידידות מוחיינית, וב讚ם לראות זאת ביעוני אם הוא איז צבאי בלבד. וזה מבדוק שלהעטה הארכוז'ת-הברית, קאיilo נס, ובה, הי שראו זאת בהישג במיפוי. הנצוץ הצבאי איין מיתרדם לאיזו היה מעצות של ישראל. והרי אין הדברים כך כלל וכלל".

הייתה מיזוגת בחלוקת, אויל, למנוע את הנזוק הזה, אבל יש חבדל בין מצב, שבו המלך וחסיניו הורו החליט הקובע בראון, ובמקרה אחר, שבו מושג שורה שוכן מלך גדול ומוטל חסיפה. אשין ווקם, אומרים, כבר ב-1964, אבל לא היה מרווחו שוםו של לויוק וול פרדריך – ב-22 שטנהבש ארכי הפלקמן.

ש. האם המושלך דוח בוגרונות המדיניות, שנוצרו לאחר המלחמה, וובשש תום הדרישות היהודית למשמלו עתה של צ'ילטון-דעתן, וזכר שיחא לא נמצאה יותר – ב-19' בימי סכמתה הממשלה, שעלייה הדריכב ביפוי השולטן בראצ'וינה חברית ולהציג את הדברים הבאים: חוותישלים עם גברים ועם סורה על יסוד הגבלו-היבנאיו-הוקומי והארב להוציא ממרחותין, כוון שהו במושלחת הליכוד הלאומני חולקי' דעתן, וחסוכתי' בבר' עם חסין אפשרות של שלם, ובשםנו יתבסס עון ותיר על מובית שטחים יהודית ובשםנו נקודות-המושא הייתה "תוונית-אלו", ככלומר תיקוני-גבול אך ורק בהתאם לצורכי-הבטחון.

ש. מה נושא גנוגה לא יותר? – ת' זיונה ול לא הניב פירוט, קודם כל, בשל התגובה
עכברית לש סרוב מוחלט להכיר בעבדות התבוסה. דוקא
כאשר הם הידדרו אל שלפ' המדרגה מבחינה צבאית, חס-
טמראין לשליא היהודים בדרך תגוננות.
הסיפור, כי "מה שאלך בזעם – יוזהר בכחך", וושפ-
עונים בראשם של אלה שקיין, שהחגינה תבאי וא-
לי פדי פכתון – 1969 מתה אוצר נס "מלומנתה", א"א;
כי גם במשמעותם חיל מזוז תום המלחמה היה התפר-
ויות של שאלת-היאבון, ולא היה עיר חדד על הרוח בדרכ-
הארחות של השלהמה עם ישראל, תחתגונת העברות היהית;
דוקא משום השובטן, עליינו להתקUSH יותר, ואם הובס-
בשיטה –ليلינו לפצצת עצמנו עלי"ז בニיה מעמד בזירה
המדינית ובקרב דעת-הקהל בעולם. התחתיות אל הנצח
הישראלי במלחמה היהית אל-יריעו חולף, שאינוי שקס
מצב גיאומטלי – ולמכך גם לא יכול מהחו-
מוחן

נִסְעַדְתָו הַמִּפְרָכָת וַיַּרְא שֶׁהַשִּׁיאָה סְאָדָת בְּשֻׁנְיוֹן
שֶׁלְפִי מִלְחָמָת יוֹם הַכְּפָרוֹת הָיָה חֲסֵרָה כָּל אֲמִינָה בַּעֲלָמָיו
ニין, מושם שבל ניסוחו והצעתו מילויים ביפורם
מהלט להלך אֶמְזָעָתָם וְאֶמְזָעָתָם יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם, בחוכמה של אל-ה'ם
משעה, שי' מוקם להרהורו, שמא ההתקפות של
אישים באותה תקופה — כי הוא לא עשה זאת כל מנאך
להבין ד' כמה הייתה חשובה לישראל ההידורות.

איי חוויב לציין, שוג באורך היו הקינות בהשכבות מהפכה
נויות. גם בהז'ן האסכולות, לרבות רצף המתגונן
העצבי החישיג מודיעין שלם, אלא לקדש את הנצרת
העצבי עזודה. ואכן, יוומתו של שרישראל לילך ללבב
נכונותו של ישראלי לוטור על כל סייני תמורות שלום, כשם
רין נשבה כمفתח לעניין השלום, וההוראה שניתנה להז'
לאציגותם הדרתית, כי הכוונות לוטור על סייני ביטחון
וכי אכןו שוגרים עם עוכנו במקש מוגריםם של שלום ושלום
חקלים של סייני – היה, לדעת, סייניה חמורה.
ש. אם הייתה החלטה, ישראל מותרת על עק
החוותם הבלתי ניתנים, ובוואדי היהיטה איזו שהיא הסכמה
אלו טוחנים לא-חיהו, מועד אותם טוחנים לא-סוכ
אל-טוחנים לא-טוחנים, איזו שהיא הסכמה.

הפרדוכם של העצמה הצבאית

היה מדויק, כי החלטת העמידה גם את ישראל וגם גוש העולים היהודיים בפי הэрיך להתמודד עם מציגות מסוימת. הרכובון היהידי, שכך לפרש את כל מה שמדובר ווערך בנסיבות ההחלטה – יש לומר לפחות למאיו – מארח מה טبع והוא גוננו יותר מאשר לאשר לשבת למילוי ולרכישת החסומים ואלה המורכבים ילויכן.

הברירה, אגב, לא הייתה בין 242 לבין משחו יותר טוב, אלא בין 242 לבין צופינו; שכן החלטות האחריות שהוצעו, שכמעט השיגו רוב, ביקשו נסיגה בעלי שלום.

ש. אחד משליטי הפליטים, היזם מודור על שלוחה פלסטינית, שב בעיתות הפליטים. היזם מודור על שלוחה פלסטינית, גול בעיות של הגדרה עצמאית ואיפוא על תחיריה להקמת מוסדות פלסטיניים עצמאיים. איזו מוסד המגמה האתנית? איזו מידה איפוא פרי של תוכאות מלחמות שתה-הימים את "בעיתות הפליטים"? ב"בעיתות הפליטים"?!

ת. אין פדרוסט, שארם, מילוטה של הדור, קומון, און מגעיגים פדרוסט, גודול של הדור, מה משפטות של נחנית, ובעצם שיש נחנות בפדרוסט, אשר אחורי באה הידידות מדיינית, ובעצם שום נחנות אין נחנות, אם הוא נבאי בלבד.

והו פדרוסט של השומה הבאה במאנו, הנכחות זוכבאי אין שום מאנו לאו שהיא מיציאות מדינית חשה, המגבילות על העוצמה הבאית — שהיא לבדה יוכלה, אולי, למונע מועלנות, אבל לא ליזור מיציאות. הוגה-דעות עולמי, ייטחד, אמר, כי מלחמה יכולה למונע — אבל לא לפחות; והיא יכול לאו אובייב את מושמותך, את הרוחן, את קיומו, והו הירקודן הגודול של המלחמה של מען, מדים ומפטיע עד כמה מועטה יכולת להיזור אותך ולמנוע נזאת; אבל לאoor שהמלחמה השיגה את ייעוד זהה

הרמוניות ומסגרות, ישמשו בסיס למציאות דתשה.
והה אמי מיע לעירקה קב' מורה של מלחתה. אין
ספק, ששליחות ששות' במלחתה יצירה את העם הפליטני
כלומר לבערן הו' במלחתה ישרת' האים הוא ס' כהה
תשאות, שהמנצחים לא רוץ בהן. כל עוד ישבו ביהודה,
בשמרון ובזעה, אפשר היה לדבר על "המשפחה הדרנית",
כלומר לתהיתך או רוזן ואל הפליטנים כל ישות אחת
ואגון, והחלה מועצת-הביבחון 242 מס' מוסס על הփישות
הדרנית, שכן אין לה שם איזכור לנענין המפליטני. יותרו
מאות — בכל מחלק הדינונים בעצרת-הא'ם ובמועדצת
הביבחון נזכר כל העינוי הפליטני. פרשו של דבר
שבדבשו ש恒' שבוטין, עונין זה לא עליה כל-על כל-על של פtiny
דובר אז על שטח רודני ניכר בוש, על שטח מארץ כבוי, והביבחון
היתה כדי לסין את הרכישות בתנאים, שייתיבשו עכ'
ונגמות של בתיו'ן-ישראל.
אבל כאשר נזיקה הפלחתה את גודה מידה, אז
תגבש לח'ן הדרנית ששות' נפרדת, שוניה במידה מסוימת של
הרבב' לא-הרבב' הדרנית ששות' לא-הרבב' מהו-הרבב' לכון

הווצאה הגדולה של המלחמה, שכן חשבו, כי השתלה
הארועים – כפי שאנעה לאחר "עירצת סיינט" – תחוור
בם הפעם, והולחן המדיני ישולש מושאלת את פירומת עזהות
המפעע היבש – ולבסוף ניתנו ליחס זאת לסתור
הקרע המדיני במלחין תקופת התהנה – שהערויים
הבינלאומיים שרבו הפעם למלא אחר רצון העםם וועdat
הביטוח החסיליה – ברוב קולות וambilי להיזקן לום –
הצהה סובייטית, אשר הגדרה את ישראל כתוקומת וועdat
מןמה בסגת. היה זה צעד מדיני בעל מושמעות רבת וועdat
ההיסטוריה הבינלאומית, אשר נזקק לשליטה
הארצית של מדינת ישראל.

לאור כשלונה של עשרה-החריות לגען לחילטה ללהו
הווענקה, למעשה, לגיטימציה מוחלטת לישיבתה של שושאל
בשתיות, ואיש לא פא באוהה עט לשנות את המגב אויא
דרם הדבר להרשות כדיבים בזירה העברית וגם אל-חסמי
טים, ובמאפס להביא להחליטה ביכנאלמייה, שטוני לע
ישראל את חובת הנסיגה, הם הביאו לכינוס מוחש של
מוסצת-הבטחון באוקטובר 67. במהלך Woche נember
ערכו דינום רבם וכוכחים מאחרוי הקלעים, שנומן עליה
בסבב החלטת-הפשרה, הידועה בשם החלוט מועמד

ביבליהן 242

קבעה שלושה עקרונות: א) מילויים במקומם; ב) עקרון החוץ; ג) גבולות תחומיים ומוכרים; ד) הוצרך המשיכו אותה ויתמ' ה'חיות, בהכרח, מוחלטת; ה) הוצרך בחשנת "שליט נ' כ' קיימא", שהוא תנאי לכל נסיגנה.

ש. אבל במובן זה להחלטה כתוב, שהמוחוצה שלולית או קדשו רישיותה השטוחים בכוכו, כלומר אין עוגבם.

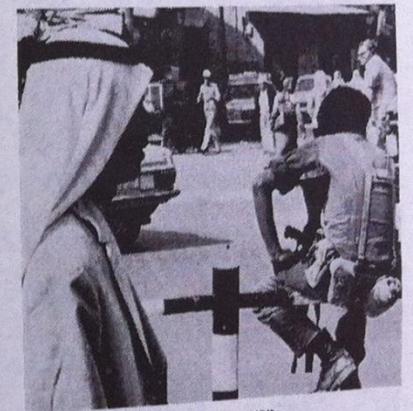
ז. ואנו מודים לך, יוסי, על התשומת והעכשוויה של מילויים.

ת. חם יכול ואומרים את הקיראה בפירושה הגדולה. רואו זה אבן קדרון, והמספקה הआי, שיש עיקרו לגבי כבוש בוכו, אבל יוו שום עיקרו השולח השגת שטוח בהשכש שלום, אמרנו שגענותו לא צנעו להשיג שטח קד עליידן, והוא אמרנו שגענותו לא ללק ממן, לשלוח שלום, אבל מה שהודר הוא ואילו היה המכחה הדולואה שטפו העברים – שאנו אלו נסוגן לאלו.

נסיגת הדתית רוחקה. הנסה עשו איפוא רושם של דבר והיפוכו, וגנאי קראטי' (Creative dead-lock, קריינגר). העරבים היו יציבים לא מיזוחים או חשים על שלום - כו' הם נסיגת'ו, וישראל היה חייב לחשב על נסיגת'ו - מא' לא צאתה שלום. ההנחה אמרת לישראלים את אל שיגו שלום ביליה חזיר כל טריטוריה, אל לבב עמו אלה רבובים: אם לא תשיגו טריטוריה ביל שלום, ובשבט'ו אני קש מהוד' - לא רק רק שלום אלא גם קביעת נובלות כירום ובוטחים לישראאל.

מסקנות רבות. האmericאים ביקשו תחילה לבחון אפשרות של העמלת לחסן את אגרר, אויל'ם ואנ'ס'ר, שיאורון על'ידי מספר מדיניות. היה מיס אחדים, שבำן ארוט'ן, חברה תומכת בעלייה לאמריקה. היה אך' מתבלש'ת'ן, להעיגן על' מנת לזרוך את החסן. אפשר שיעשו'ן אויר'יך, כי תכזב' אמריות כו' בונצ'ה מעשיות התהעיה אמריקניות. ותקפל רך' שאל'ר לאקליב' לארכז'ט'ה בריט'ית את

אבל הולב בלב סדרונם, והוא לא רק הגיבור מימי' אס-הגיאון
זהן, שאחוט בפוקה, והוא למותו הטענה, אבל המסתור סיכון אותו
צביי שנק למותו הטענה, מאל' הגיבור, מלחמת סיכון אותו
מבחן נבאתה, והיה לדעתו, המגבז, והיא שחר
נ贊ה להלך היל' מאל' מות' משור לאמץ הדיפלומטי. שחרו
במשך של שבועים שקדמו ל-67 היה היערכות הצבאות
שנלו מוקחת בפזון, שכן כל ההסתכנותיות בא' מש' מהז'ו
המצירות שורה ורעה במשך 11 שנים, מאחר שידי'ו
הבטיחו שיבקע ב-56 הי' עילום, ומאהר שיאצער, עד
לא היה עליין לחמוץ נזיר יהודית-הנובל עם ישראל. لكن כאשר
טמרה טהנה דודוק'ורדים, היערכות זו הפטעה, וכדי שונכל
למלשיך איזו זהונת' פעלעה ולוען רודמה, ראה הה'
ההיגון על המסתור ה'גיאון' ר'ROLI, מה' שלא היה מברוז הוי
העבטים באץ' – או מפני שההיגון הזה לא הוכר ואשר
גם בש' ר' R' מובט – לכ-גרגוריאוס ה'טוליסים' ייעשו
באשראי שיו' כוכבים להעיקן לממשלה אשכול, שהייתה
תועה במציג פמי' לא רק מצד האופוזיציה מימי' אלא גם
בתוך הקוליניה של תוניסיה עירבה – מצד ר' פ'י', אבל
עובדת היא, שההמלה תנשא יערחה חל' ריק, והפעילות המדרי'
ויה והארתית. אמר מלילאה אתון, ר' ר' ר' ר' ר' ר' בתר.

מראה רחוב בעזה
"מלחמות שתי חיים יצרה את העם הפלתנוונאי"

ש. האם תוכל לשחזר את המהלאים המדיניים ולהסביר את מפגש־האנטרכטס, שיאפשרו את קבלתת של החלטה 242 לאזרם המלחמה? ת. למרות גודל מפלטים לא חזdagן העربים בתחילת מון 16

ודרים נגשנו עם המצריים בזיהוה, נפגשנו איתם בק'ימ
ונפגשנו לבסוף בקמפניוoid, וכיום מתנהלים מנגעים

יש לראות איפוא את מלחמת ששת-הימים כהזמנת
— ולא כסתורן, הזדמנות שיכללה להוות מנוגנת או
מוחמצת — אבל לא כסתורן, השגיאה היא, שיש כלא
הרויאים אותה כסתורן, ולכן נוקטים כל של "شب ואל
תשעה".

"הקשר הכספי" – פון קארטר וטהראן
כלומר יוסחנאים הוא שיזהה את האפשרות של שלום

שchan לפנֵי זה לא היהת בנסיבות די גאותה — ובשעראל לא היהת הדריה יפה נזעת כל יכולת אורה לעש מושג'ותן, שלום בושב שמי צדדים, שאחד מכם מנסה בשיאו של שכירון והשין מושבש וובוס — אין זו בחשיבותו. מלומתים יהודים הופיעו תערוכות, אומנות, חובשו — אבל יצאו עם כמה נסיכיכוב, שאיפשרו להם להפמש אוננו ולבורר את העיתאנטי של איסורי קלים כל שיח או גיש. שארול זאה מעצות, אבל טאלצה לטבול ונכון מוקלהות של צויניג, וזה איזן מוקצת את נצנעריהה על כן וקרקה, שאחריו למלומת זיין.

העיבטים רוצים את הנדינה. רוצים את השפה – אבל לא את מילוי
זיה, שהציגו הוה לא שירה את הכתובת הניגריאלית
במוחו התיכון, וכיוון שגם מוקם עדין בולום עבר דול
זומיה, העלה לעליון ברוחבי, במגוון ובשליטה ורשות

ש. אבל בסיני לא היו מיליוון ערבים...
...הנוראה אמריגנות המלחמות

המלה סינו מצלצת ביחסו רוחנית ענין וזה מושך שם. אך ימי קדומים אעוי הרכבתם בז'רניר ורוצח נוראי.

הוּא בְּעֵדָה וְבְמִזְרָחָה יַכֹּר בַּאֲרוֹן מְעוֹן וּסְדָרָצָו לְהֻבּוֹן, שֶׁלְמַלְחָמָה אַיהֲרָה, וּבְמִקְדָּשׁ מְרֹאָת וְתַעֲנִים מִמֶּנּוּ שֶׁבְּרָבָרָה תְּבוּנוֹת וְאֲבָרָה הַיְוָה כְּבָרָה, בְּכָל גַּזְעַת הַמְּלָאָכִים וְבְכָל גַּזְעַת הַמְּלָאָכִים, עַד עַדְיוֹת רָחִיל – לא אַיְלָה וְאַיְלָה שָׂמַחַת בְּגִינְעָמָת סְפָמָן, מִשָּׁה דָּין וְאַיְלָה אַחֲרֵי לְעֵינָיו.

חות כהונת מני ורבנן, ואנו שואות בראש ש' בא המשי אלמן מנתן, והרץ הצעיר, כל בעוריה של שרואו והרץ נזון דבריהם כן כל וכל. המלה מה לא היתה מזמן מאוזרכות בתוכן האיזו, היא לא שללה מאת העברים את כוחם וזרתו, והוא לא היה כמם גבורו על יפנ'. כאשר אמריקנים נכסו לפון ולשלו ממנה את שופרשוור אינטנו לא נכסנו לדמשק, לא לרבת עירמו ולא לביירות, לא לקרה ולא לבנד ערבים נשאו מרובים וולדלים, שאנו מיעוט איזו, והם פארו עם עליונות דولة דגניה.

ת. אני חושב, שאיזה שהוא אדם מישראל התמודד עד ש. בראשית שיחתנו טענת, כי הקשרת הקורע המדינית, פית' זיגוגמית, כלכלית ואסטרטגית.

נכמצם היום זהה בדיקנות מספקה עם התוצאות של שקדמה למלחמה, אפשרות לישראל להחזיק במירות.

נצהונה, אשר העניקו לה – בפעם הראשונה מאו היוסדה – "הפלג'ז'יבום" בוגראב אל האברות, ובבגדיות לאוּרָה מלוחמתה זו זאת, שהרי, לדעת, המיפה המכريع בחיה של אדריכלית ישראל: שהרי כל אחד מתאנו כי את חייו לנו ממה

אתה שולחך לאלהים, אתה יש כל תושחה, ישראלה, באה, מיצאה, את רוחב האשראיותך, אשר "קכבי' מוקוו" להרונוך, ואיזו הוא אביך של אביךך, אל קדשו של קדשו של קדשו של קדשו.

הCors ר באץ דור חדש, שאיתו וכבר כל מטי היין השטן, הנזקאים בדידי מושבם, אמר בריד, נפנדים על דלע המפה של ליטא איז איזו וויאס איז איזו.

מליחומו, כאשר לא רק עבריים חשבו שהאננו לסתור מרדך – לנוכח עצמת הכוח הערבי ועומק האיבה שלהם

של שלט. הרהרונו של חסיל ישראל הפסיק להיות דבר, אשר איזם מאשר את הנחון, שב' תריאומת שקדמה למלחמה מארון המתים, ומיעזים פגושים ומשויים לברור הנגנו, שצמ' מלכמתה, נוטים יותר לזכרו את הטראומה שקדמה למלחמה

אוֹרָה צְרָק היה להרְגֻעַן וְלִזְצֹר אֲפִילָל נְכוּנָה לְטוּל עַל עַמְנוּסִיכְוִינִים, שֵׁש בְּצִדְם סְכִינִים. מֵה שָׁחוּחַנוּ, בָּעֶצֶם, הוּא.

שכבר שואר הנצחון את האיבר בשלמותו, אין זה מallow כל'יך מופכני, עד כי הוא מושה את המצויאות – ובהלט יישראלי, רווי שכך הרבה מופארת הימליה, כוונה להשל מדאי ביכולתם פגוע בעם בבודדים, אבל הם הרובים מז

ונריהו הינה מפה, דעתני, אם כי כבודם באוצר אשר חשבו, כי הגענו מושחתה ממנה, אולם יש לנו מושחים באוצר שאר חשבו, כי הגענו של מושחה בריז'וד, וכי השגנו יעדיהם בעלי משפטות

השכלה גבוהה בארץ
אני עדין מתבונן בצלחות הדעת של 19 ביוני, 67, כשהי
ברוך אלהבון בבחינת גזענות שאלות מילויים בפערת הפה בא

אלוי אדם מאריך ימים בזאת ויביר עליון כבוד לשלוח בוטן – השניריו האמריקאי בברבו – ואמר פתחם בכד שראתם בזאתם "קכלים" מהן לא היה לו כל שימוש שליטם, אוננו נאמני, שנוראים תחת עשו שלם מושך יתלה לשליטם, והוא יתלה בזאתם.

כדי לשחק חם על שולחן הרשות ליום העשוי לעוד כה.
שהארחתם בקהלים וויהקם אותם אבל קל את

בוגרי, אך אין שמיים אותו על השולחן. לפיכך איזינו רושם, שפכו פלהמת ווס-הכיפורום היה מושג שלם, ואנו מושג שאותו שנות הנזירים יצרה לנו שותפים למשוא-ו-טבן.

בשל אידיאות של ריבט באץ להו פולוד הרברט ג'יימס, איז דונט כדי להיות עם הצעיר והזקן.

אליעזר שביד*

מלחמת

ששת-

הימים

מלחמת

יום

הכיפורים -

תמרות

בhallci

רחוב

בחברה

הישראלית

את תוצאותיה של מלחמת ששת-הימים יש לבחון גם דרך תוצאותיה של מלחמת יוסי-הכיפורים, שכן זו הייתה אתית מהשלבי כויה • מלחמת ששת-הימים הייתה אחת מלחמות המוראל האלמי בחברה הישראלית, והיא נאותה כהמשך וכלה של מלחמת העצמאות • אף ההתקפות באמהה – העליה לא גברה, והשלום המקווה לא הגיע • רק מלחמת יוסי-הכיפורים הביאה את הפיכת חוץ. הלך-נפש הנוטה לאופטימיות שאננה נתהפק על פיו להלך-נפש הדור-אכובה • מוקדי החלוקת בקרב הישראלים מתגשוו. הגשת האכזבה השפה את זהות שות החברה הישראלית וסחפה למערבולות של ביקורת עצמית – במקומם להתמודדות עם העניות • הקיטוב הפנימי גבר, המליך מות לא עוד איחדו את העם, והתעורר האמון במנהיגות הפוליטית.

צה"ל חוצה את התעלה במהלך מלחמת יוסי-הכיפורים מהפרק בהלכתי

מלחמות ששת-הימים ומלחמות יוסי-הכיפורים שבעקבותן נקבעו תולדות מדינת-ישראל, וכיום שנה שניה נוגדים לציוו את מעדי המלחמות הללו מעין "שבון-גשוש" להשלכות גנטושות, שהיו למלחמות אלה על מצחה החיצוני והפנימי של מדינת-ישראל. רדאה, לי, כי הגיע הזמן לבחון את השלכות הללו מבחינה, מאו מלחמות יוסי-הכיפורים, שבעקבותן נקבעו תולדות מדינת-ישראל, וכיום הפלמ"ח תומך בלחימה על חזית החוץ, בראויו ללבס את הקיפה מבוא ליתויים המפורטים, אסה לבס את הקיפה מנתקה-הארות אחת בלבד: השלכות ששת-הימים על הלכיה-הארות בחברה הישראלית.

* פרופ' ה大纲 למחשבת-ישראל, האוניברסיטה העברית, ירושלים

עומקים: מלחמות ששת-הימים הייתה, בלי ספק, אהות מוקודת-הארות של הרמת המוראל בחוותה ובליט. בכך המלחמה עבירה יותר ועם שחרו – ובוארה אוטוני (למרות הטהרה הנכנית בחוגים מסוימים להציג המשותות כמעבט אפור-שלייל) – כרגע געלו מששות ששת-הימים היא שיצרה את הרקע למלחמת יוסי-הכיפורים שבספר הרוח ביותר, לרבות התנאים המונחים, החיצוניים המהירות הבטיגרילה והערפה או השואה ואנטזאציה מיזניט, המכילות מאנן כבורה ועולה או השואה ואנטזאציה מיזניט, פריצת מוסות הולקהה של ארכ'-ישראל, הזרחה אל מרבבי סיין, הפריצה מן המיצר של ארץ קתנה, שכך מכל אחר ואורן תבוכת וואס ומנוגשים את גבולותיה הצרים – אל ארץ דרב, גולת-הארות – שחרור הארץ העמיקה, הר הבית והחולות המרערב ואחדות היהודים כבית מולדת ישראל.

מכל הבעיות הללו נדרשה מלחמות ששת-הימים כהמשך והשלמתו של מלחמת העצמאות. רק עתה אשר הלה להמה, כי מדינת-ישראל הרשג לאו-לאומי וזכה היותה תקווה, שביקורתה על הדת של היהודים לאו-לאומי וזכה לתהו גם עלייה ניכרת של הדת של היהודים לאו-לאומי וזכה למיליה מדינית יותר מעדינות-ערב; שכן אל מול החישג המכריע להסמכים-שלום עם מדינות-ערב, שכן ערך סיכון במליחות ואיתו מילוי מוניטות עב' להכיר בכ' ערך, אכן סיכון והפניים בכל המדיניות של מדינת-ישראל, וכי שום דבר יחו מדיניות מלחמה כל הבעיות תל-הזרה והארה מלחמות ששת-הימים כהישג העלה על כל מקומה אם במלחמות ששת-הימים העלה בטוחה המרוי של, והוא רוח היגר-פוליטית לשלהקמת ששת-הימים, מכל מקום לא באו-מידי. א'על-יפרין היה טעה באופן מושך ביצור את המשמעות, שיריחסו להזאות הלו' כל גדרדים הנוגעים בה: ישראל, מדינות-ערב, הפלטינים והמעוצמות המושערות המשוערות בבורות הדרונות. לפיכך ניתן לומר כיום נכונה את היחסות של מליחות ששת-הימים ביל' יושבון-גשוש, שונעה להיות בו-זהות הדרונות. לפיכך ניתן לומר כיום נכונה את היחסות של מליחות ששת-הימים ביל' יושבון-גשוש.

בגיא פרהינס בששת-הימים
משמעות מושחת, כמעט אופקלפית

תהליכיים של התפקידות

אמנם, זו הייתה הרשתה-הארה שבברושים הראשוניים שארכ' יוסי ממליחת. ארכ' תחילה תהליכים של מלחמות יוסי הימנין, עד שהתרבה, כי הצעיפות היו מוגנות. "המרס הטלמי", שמה דין צפה לו מעד

מדליות "דוד וגלית" לכבוד 20 שנה לעצמאות ישראל
רשותה של "גאולה שלמה"

מדינות-ערב, בוש' לבוא, והתבהר, כי הן רוחות עדין וויתרו על לאנטזאה-צבאיות החשמדתה של מדינת-ישראל, ביחס המעוצמות, וביחד ביחסה של בית-הארות אל מדינת-ישראל, לא כל שנייה מהותי, וויקר העיקרים – עם ישראל לא ענה להזמנת ההיסטוריה.

מלחמות ששת-הימים – הרמת המוראל הלאומי

אפתח בעריה על תוכאה, שמצו אחד היא מוחשית לכל אורך שרاري – אך גודש שני כולה הוא עניין התמצת למדידה אובייקטיבית, שכן כל כולה הוא עניין התיחסות הסב' יוסי-הכיפורים, שכן כל כולה הוא עניין התיחסות הסב' הלאומי. דומה, כי מבעד לעליות ולמרודות של הכלול הצעיר מושתקים תהליכיים-כברתיים, עירוניים ופוליטיים

הימים, ועוד בכלל, היו המלחמות גורם לאירועו של עם שיראל, ורק כדי יישור על מקרים עזומים וכיסויו על חולשות.

היה ברור, כי לעת מלחמה חיבורים במלמות יוסי הכהנפרום, והגדשה את משפטם במלמות יוסי הכהנפרום, ועוד – עם פריצתנה ממש – התיעזרה התרבות הזאת יוזף עם העירויות האמונות במרבויות פוליטיות, ברכבתה, בער-ותה וביעילותה. מכאן ואילך סכנתה הפלמאנית, אפיו ששת' הימים, ואילו התגלוותם והתגבשותם כמקודם לסתת פצצה ולא חילאה בתוך הפלמאנית, כפי שתתרבר במלחמות "שלום הגליל". שמען, שתורת השעה היהודית כל מול הפלמאנית והזק את העם, מהווע עזה הקטוב הפנימי גומם מוחלש ווועצאה בהרבה של מלמות יוסי הכהנפרום, על כל השלוותה במיאיות החברתי והמדיניities.

ישראל
ברור, כי המלחמות אינן מחותה גורם לעליון המנגלים על יין. את הגורמים הרינויים של לחש בתנאים המבניאים על התהבהה השוואלית ובירסחה עם סביבתה אבל אפשר להציגם כוכסם. זו, אולי, הסבה לכך, אוניו חז' ריס שוביוש בחברות השמיימות הפלמאניות הפלוטות ואוניו הגאות – כדי למשוך רקחים. אכן, ש לקותה, כי ההסתכלות והגינויים הללו לא יהיו בחזוקת חיותם לשמו בעוצם

...ובعد עצרת המחותה היהודית
הראשות אוכבה חשה את חולשותה של החברה הישראלית

פתוחים ובפעלים שוגליגו, אלא צורך של ראיווענטזיה
יסודית, שכך מונשים בחוויתה, כדי להעתות את החבבה
הישראלית מחדש על מסלול של יצירה ושל התבססות.

מקדי המחלוקת מתגברים

כאמור, מעילות ומורדות במורל הלאומי הם דבר מוחש מאוד לכל יחיד, אבל גם נתנו להערכה סובייקטיבית. אבל אפשר להציגו לשורה של תהילים, שראשיהם במלמות ששת' הימים, ואילו התגלוותם והתגבשותם כמקודם לסתת פצצה ולא חילאה בתוך הפלמאנית, כפי שתתרבר במלחמות "שלום הגליל". שמען, שתורת השעה היהודית כל מול הפלמאנית והזק את העם, מהווע עזה הקטוב הפנימי גומם מוחלש ווועצאה בהרבה של מלמות יוסי הכהנפרום, על כל השלוותה במיאיות החברתי והמדיניities.

ברור, כי המלחמות אינן מחותה גורם לעליון המנגלים על יין. את הגורמים הרינויים של לחש בתנאים המבניאים על התהבהה השוואלית ובירסחה עם סביבתה אבל אפשר להציגם כוכסם. זו, אולי, הסבה לכך, אוניו חז' ריס שוביוש בחברות השמיימות הפלמאניות הפלוטות ואוניו הגאות – כדי למשוך רקחים. אכן, ש לקותה, כי ההסתכלות והגינויים הללו לא יהיו בחזוקת חיותם לשמו בעוצם

המלחמה כבר אינה בהכרח גורם מתח...

שומרון, חבל-הער, ושיין, המחלוקת המקוטבת בשאלת הדרך אל שלום ותנאים הנאותים לשולם; המחלוקת המקוטבת בעאלת הייסץ לפלסטינים ובוואת הייסץ אל אורה-ישראל העבריים; התפאתות השילilit של היעלמות הטעדים היהודים מושהה נגביה של מקומות-תשתיות; התלויים בעבודה גופנית קשה והררי ברור, כי לכל היה השלכות נספה, שעומקו פראס עתידיים, רוחביים, סוציאליים ופוליטיים, בידי מדינת-ישראל דומה, כי בראשות האוכבה חשפה את חולשתה לש חברת השוואלית והר-ליהדה תוך כדי כן לא מאץ רב להתגבר על החולשות הללו, אלא השיחפות בבעלות של בקרות עצימות נקבת, מהווע ראיווענטזיה להנאהו המגבירה את החולשות הללו – בנקום האמצץ הדרשים הגנבר להין.

עדות הדברים אינו חדש, מפני שהוא בנדוד צלום של מוצב בדורות, כל-דורות, שנוביל מונשי יוסי הכהנפרום בכלי-התקשות. אבבער עקל-על עבדה אוחז, המכילה מאד את משמעת השלכות של מלמות יוסי הכהנפרום. עד מלחמת ששת-

עליהה במדיום מעמדוות לא הגעה. כאשר פצה שתכני, אלה שהו צפויים בזעם מחפירה, שעה-כלי הדר הדרה היה אס דושה היהיטה למדיינ-ערב הוכחיה ניזחת, כי אין אז אוטופני הכליל צבאי לחייסלה של מדינת-ישראל, כי המהירות והדרטוטות לזר או הפוך המשכע בזרור דוקא במלמות יוסי הכהנפרום, שב זו הרגו ממייבר ליתורות.

על כמה מרכיבי הטיעון הזה בודאי לא יכול אש חלקו ולטפס בסמלות הרגשות האוטופמיות נזונה עתה, מכל מקום, מז העוצה, שאחריו מלחמת ששת-הימים מילמה, בענס כל חברו ורוב מעצבי עת'ה-הקל היזה המלחמה, בזעם הארערתא בעקבות הנזקה הצבאית, ומכל מקום לא לאפונן שבר המלחמה איננה לבחינה הצבאית, וכי מלחמת סתמייה מחייבת צאייה. כאמור, ענס התהערות המלחמה כרך עלייה ולטמור דומיית רציה בקדש. אך, בקשר זה ש להע, כי הקדים הקרים כבשטון על אוכלוסיה והמניק לבחו את שורת הערכה הזאת ימצע, כי מוקהה בהפרת התקות הגדלות שעררה מלמות ששת-הימים או כנור מרטיע אם היו חשות כבדים בעיןן ובליים של מודיעאים ובցיר הרחוב, הר תוג�ת האוכלוסייה העער-ית בית בשיטרים, בתוקף הראשונה לאחר חרב מז בברחה השער-ית לזרען, יירען שכבה רחבה מז אוניו הדרה השער-ית ראלית, שאוכתה ליקודים לכליל ולעלי טאטוס נקרים בוכות רמת כוחה-זורה גזול מן מושחים. בנותו לאב רוהה של שיטון, הממן – לעיר העלתה הזרה המונית של האוכלוסייה הערבית שנכחשה – את גשות התהנודות והאכיפה ומזכה את תחומי הפלכית – השפיק, נכאר, כל הצדים – לטוטו שעל תחזקה עמדות שורשו במלמות ששת-הימים זמן ור, עד שהתמודות המדייניות יישלו את פרי השלים.

מלחמת יוסי הכהנפרום – מגאות לשפל

נראה על כה, כי רק מלחמות יוסי הכהנפרום הביאה את האכיפה ומזכה את תחומי הפלכית – השפיק, נכאר, מודיעין-ישראל ווועצויו יותר מפכו-הנזהר. לזרען הנטה לאופניומיות שאנו מזדקע על פז לו להלעפ-הנזהר גזובה וויאוש-וועציה זב בביביגת רג'יסיה, שכיבית מז בזעב-הנזהר על הערכות כל שער-סיטואים מלחמת ששת-הימים אילך, והחברה, כי מכבה וכבה בוניה גורמי השגה-הגדולים של מלחת ששת-הימים לא-ישראל, ביחסים שבין לביון האוכ-לים בזעב-החברה הירושאלית, ביחסים שבין לא-ביסים עב-ר לסייע-הערבית, הפלטנית ווועצאלית אף ביחסים עב-ר מודיעין-ישראל זול, שטרם ליקודים כלכלי של שכבה רחבה כוח-העובה זול, שטרם ליקודים כלכלי של שכבה רחבה...

על-ידי מלחמות יוסי הכהנפרום קדרה אל כה רוב מעצב דעת'ה-הקל היזה המלחמות המנדטור, שתקות ווועצאות לא רק שהו היזה המלחמות המנדטור, שתקות ווועצאות לא רק פיאו אוניו הצלחה המנדטור, אלא דוקא אונשיים לתהברת רוקבו אס ענמיין להנגן במרוכיביה של תהברת הערכות הזאות, נווח גם, כי היא נגעה להרשה השוואלית, כבר בזעב-הנזהר יוסי הכהנפרום.

יש ומורחים הטוענים בעקבות, כי הערכה הזאת היא בלתי מזדקפת מכל וככל, ארכבא – ווועס-וועס, כי מלחמת יוסי הכהנפרום הסינימיה בעצחן צבאי גזול, ואיפואו תהברת בא-השל רשותה המנדטור, שתקות ווועצאות יוסי הכהנפרום. דומה – דבר מה עמק ווועדי נשבר בחברה הירושאלית, בהערכה העממית ובכיפות לעתדי בחברה הירושאלית, ועוד היום נהא שעוד נא-הנזהר בעמלות ששת-הימים. צא וראה. המלחמה תהרלה במובג, שכלו לערת צה"ל וליתרונות של צבאות מצרים וסוריה, ואיפוא-על-יפיכו לא רק שצבאות מצרים וסור-

מגמות בהתפתחות תורת הביטחון של ישראל

ה"גנה" • התערבות גורמים בינלאומיים בינם לבין יהודת הארץ • נלקחה תמייד בחשבון • צה"ל ארגן מבנה של גרעין אנשי-קבע מצומצם, שירות-יחובה, מילואים והגמ"ר • גם תורת-ביטחון, שניתן היה להוגע על פיה רק בעקבות מלחמת ששת-הימים • בתום מלחמת-התקשה בתקלת-סואץ נפלה ההכרעה לטובת הגנה הקשיה, ובנוסף למעוזים הוקם קו-העתווים. אלה לא עמדו במבחן עם פרוץ מלחמת ששת-הימים • הניצחון המהיר במלחמה ששת-הימים גרם ל'טעות אופטית', אשר השפיעה על מבנה הצבא וננתנה אותן-הו שליליות במלחמה הנדושה, שאין סכנה גדולה יותר לצבא ולמפקדיו מאשר להתוכנו במהלך המלחמה העתידה על-פי המלחמה الأخيرة.

תורת-הביטחון בטראם מדינה

חדש ההתיישבות היהודית בארץ-ישראל במחצית השנייה של המאה ה-19 היה מלאה מלכתחילה בכך ורק להן על הרכשות ועל הפיש כללים מוסמיים. היה להגנה וירושוב הראשונים של מאורעות 1936-1939, היה להגנה זאת טיטה – ולא רגנה מוחזקי חומות או גדרות והישובים כל הרושים, לרבות יבל-השוד שמחוץ לגדה, הופקר לפועלות הפלוריס. גם כשר החוץ יERAL שחרט, מראשי "השלום", ב-1912 לוועד הפעול הציוני "הצעה על דבר הגנת-ה היישוב", מעין תוכנית לגונגה של יישוב היהודי בארץ, לא חרגה תוכנית זאת מן התפישה הסטטוטית-משטרתית שרווחה אז.

טורים בעלייה לחייתה
ציאה מן הנדר

כאשר תמנה עוד בריגוריון בדצמבר 1946 על-ידי הקור נגרס הציוני לעמדתו בראש מחלקת-הביטחון של הנהלת הרכשות היהודית, געגע למסקנה, שהרבויות שעויינות את ארץ-ישראל, ובękנות פניו זה יפלשו זואי הצבאות הדסוריים של דודיות-ערב השונות לארכז כי לשלט אל הקמת מדינה יהודית ריבונית. בדור הראשון, שהיה זה מכב אש ייבנין בדורות קובוט מתקומת "המראעת", שבפלוי בעיקור כנופיות ערביות נזקומיות. בסמסון בריגוריון ב-18 ביוני 1947 לטלפון הגיורו "ההגנה" הוא הדגיש תחצוך להגנה על הארץ כולה, או כפי שכותב: "להגן בהצלחה לא רק

בריגוריון וויליאם צ'לי
המלחאים – את מרכיבי-הסוד של תורת-הביטחון, אשר נבשא בראשית שנות ה-50

על יושבים יהודים ועל היישוב (כללו), אלא בשעת הצורך גם על הארץ וגם על עתידינו הלאומי מוכנה⁵. לאחר החלטת האו"ם מה-29 בנובמבר 1947 תחויתו של בריגוריון. ואכן, כבר ב-15 במרץ 1948, ככלומר כשישה שבועות מפאץ פרוץ מלחמת-הארבה – והצבה הבורית

لتורת-הביטחון של ישראל היסטוריה ארוכה, אף-על-פי שהיו בשלב מסוים אחד בלבד במנזק ממלכתי. על-כן יקודש החקקים הראשונים של מאייר להסכמה חתומה על התפתחותה מראשית הצעונות ועד מלחמות ששת-הימים.

תורת-הביטחון בטראם מדינה הייתה של הגנה סטטוטית, והיא לא השתנתה גם עם הקמת "הגנה" • בתפישה זו חל מינפה עם הקמת "הגוזדות" והפו"ש של יצחק שדה • רק עם התקרב הסכנה של מלחמות-העולם השנייה לארץ – יחד עם חvipה לפועלות-יאבה ערבית – הוקם הפלמ"ח • ברגיון הדגיש את חשיבות הבטחת מירב השטח, שהוקצה למדינה, וזה היה הרעיון המרכזי של תוכנית 'ד' של מטכ"ל

ס�"ט להסכמה נבאנט בביב-הססן להסכמה לשון-הבר

לקראת הקמת המדינה ומלחמות העצמאות

כאשר תנמה עוד בריגוריון בדצמבר 1946 על-ידי הקור נגרס הציוני לעמדתו בראש מחלקת-הביטחון של הנהלת הרכשות היהודית, געגע למסקנה, שהרבויות שעויינות את ארץ-ישראל, וב Eckנות פניו זה יפלשו זואי הצבאות הדסוריים של דודיות-ערב השונות לארכז כי לשלט אל הקמת מדינה יהודית ריבונית. בדור הראשון, שהיה זה מכב אש ייבנין בדורות קובוט מתקומת "המראעת", שבפלוי בעיקור כנופיות ערביות נזקומיות. בסמסון בריגוריון ב-18 ביוני 1947 לטלפון הגיורו "ההגנה" הוא הדגיש תחצוך להגנה על הארץ כולה, או כפי שכותב: "להגן בהצלחה לא רק

בריגוריון וויליאם צ'לי
המלחאים – את מרכיבי-הסוד של תורת-הביטחון, אשר נבשא בראשית שנות ה-50

על יושבים יהודים ועל היישוב (כללו), אלא בשעת הצורך גם על הארץ וגם על עתידינו הלאומי מוכנה⁵. לאחר החלטת האו"ם מה-29 בנובמבר 1947 תחויתו של בריגוריון. ואכן, כבר ב-15 במרץ 1948, ככלומר כשישה שבועות מפאץ פרוץ מלחמת-הארבה – והצבה הבורית

כינוי הרוק מאדס. נוצר איפוא מצב חדש לחלווטין, שלא היה כמוחו עד כה בatelotzin מדינת ישראל.

החותמת מערך המילואים בנים מלא. אבל אם נוצר מלחמת ששת הימים נס את "תקופת ההמתנה", אז הגענו אל גבול הזמן הכספי והמסוכן מן הבדיקה הכלכלית של החזוקה. אמת, ההכרעה הושגה תוך זמן קצר,

על חמת ששתיים תורת הביטחון לאחד

למובה היה האירוני ש לומר, כי בעקבות מלחמת ששת הימים ניתן היה לרואה העז לישים את תורת הביטחון, במקביל ששלוח לאור מלחמת העצמות הרגיל הבודבוח אל תעלת סואץ, ואיל הירדו ואמלת הגולן הקמה לאת מלוא אפשרות לשארור את יומת מיתת המלחמה לזרוב, מכבי שייגרנו לנו בשל כך כל נזק לצמצם קיומה של המדינה. מרכז תחתמו, שעמדו מטה לרשותו, אישר נלהך מליחמות בלבמה של האלמנטים הפנויים בכל מועד. נזק אסלאמי, שבתו וויס עבור למייקופט ניד ויביר את הלחימה בזאת השחש הנכון ביד האיבר. פטלי עטוף בגוריות ענק בתקופה השוואת האלה לה כוכביה הארץ רוחה מטוהר הפניה של האיבר מעבר לנבי. לולות. בעוד שוד מלחמת דרום הרים נגוזו שרטוט רחובות של מדינת ישראל – הילוי העלווה והמוחה, ביקום כונני. שפה תחתה, פרודו-ישראלים ווילטם הברית הפה, איזורי בא"ש עזזה צפונה ממנה והישובים על גבול רצוע' עזה – נזאים עליידי אש האובך והשווים לסתונות שחלויות מובלין, רועה עתיה התההקה הצעקה לעלה מפה. בעקבות תבוצע המשותה "אליל" עליידי טילים מותצת הצעקה העזזה בתיזוק שער, לטע מדור המרים מהrior הדבר, כאשר אלכליסית אורה רוחה בצל הפוגות-אייזים. כאשר לאחר מכן מתיית "מלחמות-התההשה", שעלה הרויך ואנשי אמריקה נאלמלם דבר אליאר, פגע באשו על צה"ל כל-היעדים והישוע

ביהודה, בשומרון וברצועות-עזה, שהתחייב מן הנכחו
חכאי, יצר בעיות פוליטיות, חברותיות, מוסרניות וככלויות,
שטרם ניצבעו בפניהן — והועלו רעיונות שונים להתמודד
אתו.

שר הביטחון דאז, משה דיין, נקט כבר בשלב מוקדם ביוור מדיניות של "טשורט פוטומס" מעל היירד. החלטיו הכספיים שילו צעד זה והיה למונע מזרבי-ישראל מהזוקים את התושואה, שהם מוגנים מן העலם הערבי החובב אותם. יתרה מזאת – קים מפגע בין ערבים ותaires באווויים שככשו על-ידי צה"ל עם הארצות השכנות עשו היה – בקונטולעה מסוימת – לרווח נמר או ורילה מחרבת אל העולם ערבי אין לשוכן, כי מתיית הגברים ליזוא חתוצרת הערביה מתרה נס בעיות כלכליות של שיקום החותרים מואת

בום של אורך תעלת סואץ, אל מול המזרדים פנו מחד את האוכלוסייה האזרחיות, בעוד שבעורו של מערך צה"ל מדבר

2. קווים מבויה עקרונית עד היום מושחתת על אבאה יסודו
נערן מוצאים של חיליק-קבב, שנען לאן את
טמיוסייה הרכבה והראשית את הרשות
התקניות המותוכנים, כגון חיל-האוור וחלילום.

3. שורות-ירובת המכובדים, לכל רצף צעירה כשרים לכך,
חכמתם ומושכלת ויזהו את הגונ העתיק של
הומות היומיום;

4. בנסוף לכל אלה יארונו כל היישובים בסוגרת "הגהנה
המolute", וישראלים אלוך הבלתי יקיים מכוחם
צאבים, יצירדו ויבצעו בהתאם.

5. כמו שעבדה ותרת-תורתה תחלה העיריה, שכמה זה
עתה בעשרות-הימים תרתו היביטחון – או משפט
היביטחון – מושחתת על מזיפות הטרביה, שתכלית
להתנות את הדרכים לארונות וליצוצים של המאיסים.
תורתה העוזרים לרשות האומה לשם קיום בהווה של הדעתו,
ברמת-זכיל, ועל אף מודכי מוקל סג'ורטמאניל וראש

6. איים, קבעה מספר עקרונות:

1. נאמר מפורשת, שלא ניתן יותר למלוחה ונפח בה;
2. אלא נייר קרך על מלוחה שתיכפה עליינו;
3. אם יתפח האיבר במלוחה, אויב הבזבז שדרי לחם
4. ויחדות המילואים שנמצאות באותו פרק ומן בשירות
מילואים פעיל צוך אומנו-ירעונו בגלם תא האון
והופו על יוזם המילואים בשילוב עם הגנה
המוגברת;
בהתחרש בשטחה המצומצם של המדינה קיים הכהן
שליחת הוליהו הוגבר כדי לזרע שער שער דוד להלפת
באוטו רוחכית מירון, ואינו קיים כלל בתחום
המדינה וכדי לטענו מאכליות הרמדינה ושטחה
אימ' מהלמה;
מונחת שקרים דודניים, zabaimim וכלכליים ואות
משיחי תורה-גביתון הישראליות הכרח במלמות
הכעה מהירה וקצרה. אמרו כרב לעיל, היה ספק, אם
בימיו ובאזוריו יסכנו גורמים בייעאים מלחמות
מן שמתה מחרב לבן, והוא שזכה כל התהשaws
בצאית הסוכנה, שהיימה תומך וטופח ביטר ובאי לTAG
אות משויות כלשהן, זאת ועוד – עצם מגנה צה"ל
והיותו, ביעקו, כאם-מילואים דרכו אף הם מלחמות
קרצאה כל אשר, לב שותקו החים הכלכלני
התיקיון לווית מאושך רוכך וכן קו"ג. גם גורם זה דעתי
תשגת הקרה הדרוי.

תנאי ל'ឃ្លោះ להגשהם ארכעת העקרונות הללו הווים
הចרך במודען עיל, שספק תרערעה מהימה על המשך
ההמראת הדגש.

זאת הייתה איפוא תורת הביטחון, כי שנוסחה בראשית שנות ה-50. רם נטה לסכם פרק זמן זה ובין מלחתה העצמאות לבין מלחתת ששתהימים – כולל מלוחות מסויימות. אכן, לעיתים צרכיהם היו לבחור בתוכניות, ששינו תוכנות יינדיות יותר, ולוא דוקא את התוצאה האופטימלית, מבהינה בצדדים אסטרטגיים ו מבחינה מדינית.

אחרונה זאת – באמרינו, כי אף לא במלחתה הצעירה
התקופה הזדמנות – מעדכנטיסטי (קידוש), ובמלחמות שעת
הימים – נהנו על פי ההיסטוריה זאת – בקי"ש "אנון חיל"
אללה שפתחו במלחמה; שני המקרים – "קידש" ווישת
הימים – ותוון יווילטן" על שררבובותם, ולבן תומאס
המלחמות צעד בזום חילחה להזיהות, ולכך תומאס
להתחל את הלחימה מיד עם עברת ליכתמה לשטח
עם תום מלחתה הצעירה אוורן צ'היל במבנה, אשר

מלחמת העצמאות ועד מלחמת ששת הימים

עם תום מלחמת העצמאות אורגן צה"ל במבנה, אשר

בפני מטבח חדש

עדין באז"ר – והוא מיש את העקרונות הבאים ליהוך המלחמה:

"לא נהג מוקומית אלא ארציית, לא התגוננות טרא"ז
טרא"ז לא-דומםית, לא-ביחוץ התקודות אלא ביחסו
ה היישוב, התחבורת – ובקרה ביחסו הנכון, הנבר
לוד, עליליה העצמאית... אנתנו עטריך מושגי להן
על שיטות, שאין בהם אף אחד מחרה..."
לכן ידריש בקרבתו את החשיבות של הבטחת מרוב
השתה, אשר הוקצתה למדייניה החוזרים לימי הפלת האלים,
ורצוי, שבדין יוציאו עלייה בטרכו יפלשו הצבאות הסדרדים
מוניות עבר השנויות – ומשהה שהייתה מטרתו ב-15 במאי
1948 עם תום המנדט הבריטי על אוטו-ישראל, שכן רק
על ידיו כך יוציאו תנאים מתקבילים על הדעת להגנת
מדינתה.

אך, היה היה הרעיון המרכזי של אותה תוכנית אופרטיבי
וית, אשר ידועה בשם "תוכנית ד" – מארס 1948,
שהזוכה על ידי מוכלי הירחון "ב-3" במרץ 1948.
מחלמות על-ידי מוכלי הירחון "ב-3" – הול במליטות
לשיטות הצבאות העצמאיות התתמכה בשאלבים – והל מבליטות
הויק למינוי צבא האויב חזוק וזכה ב.mitkaphe רבת'
טיטיב לתואר ואת הלאן קאנט שדה, בכתובו. "בכוח ההגנה
טהראת הקושי הקושי תא דיו ש האויב שבל' האחרון של
ליקחונון, אשר ליליו כהתקתקת ננד מוצלהת" 9.

הכנות — מבט מומת־חגולן גבילות שביתת־הנשק — תחושה של מצור

וְאַתָּה וְעַד — מֵאָז הַפִּיעָן שֶׁל כָּחָר בְּבּוֹרֶה
בְּמִבְּعָד אֲתִילְיוֹנוֹן וְעַד עֲבָרְתָּמָת הַמִּכְפְּלָסָר הוּא הַפִּיגְזֵין
בְּגַלְעָלָת אֲתִילְיוֹנוֹן. דָּבָר זֶה גַּרְסָם בְּהַכְּרָתָה לְהַגְּשָׂת
שְׁאַגְּנָנוֹת דָּמָה הַהִיא יְלֻעָּם וּזְכָרָר, וְלֹרְטָה שְׁסָרָפוֹת
בְּמִבְּעָד קְצָבָעָת בְּעֵלְמָל טִיפָּלה בְּמִשְׁךְ אֶל אַוחֲת הַתְּקֻפָּה סְבָכָרוֹת
וְיִשְׁקָופָת לְשָׁרוֹן — וּבְעֵילָה לְטַקֵּם — מִזְרָחָם כְּלָלְהַנְּשָׁקֵךְ
בְּגַד נְקִינָה בְּעֵד שָׁאוֹן הַפְּקָדוֹן לְקַח קוֹטוֹתָה מְלֻחָּמָה שְׁשָׁתִים
הַיּוֹמִים בְּהַתְּלָת דָּשָׁל העַמְּגָנָה הַתְּקֻפָּת בְּבָדָן וּזְנוּנוֹת זָוקָא
כְּפָרָעִי הַנְּגָדֶן קָרֵן נְדָרְשָׁוֹן וְהַנְּדָרְשָׁוֹן, הַמִּינְיוֹן זָוקָא
בְּתַחְתָּם וְהַמְּפִירָס בְּיָמָיו מְרָאָשָׁוֹן שֶׁל מְלָחָמָות וּמִ-
כְּפָרָעִי רַמָּה בְּגַדְתָּה אַלְיוֹנָהָרִיאִים

על מנת שיבוא מצדדי הגדגנה גומישיה. החלו טענו, כי ממעוזים נוצרו להגנת חייו החילוקים בעסיפות המורדות של מלחתותן הדרומיות, שהייתה סטטואת בעירה, ואילו סם לפטוקן על יתרון בגודל שיש לצהוב בימי כוחות מוגנעים-משוריינים בעלי נשאה זאת לא רוא כל אסון בכך, הרחצת העצמי ירצה את התעללה ויחזרו למרחבי סייני, ודרבה, כך - הם גוטו - כל דר זה על כל חיל להשמיד את האיזוב בברב נידי, שבוי דח' רח' היה על העליונה. בסופו של דבר פולח הדרג המדייני אשר עמד על כן, שאין לפחות עיקיר בלחש הדרג המדייני אשר עמד על כן, שאין לפחות

וח' של אדמה. הדמיון אפוא עברך זו המושיעים קו שמי – והתוועזים. תחיה זאת חוכמה לא-חכמה – מושעה, אם נבעע על עבדה, שנשכניית מושם יום-הכיפורים הפכו המושעים מבודדים למלוכות חילוּת-המצב שלם.

השפטת המלחמה על מבנה צה"ל ועל תיבעלו

הנהל מערכת בילימה גמישה וניתנת, הרי אין הגדרה חד-שאמיתית למונח "גבורות ביהונגה". היפרוש שעתון למלוחה-הזה עד ימינו אלה מותנה באורוותניות הפליטות-דואידיאלית של שולחן המשמש בו. גם כאשר מונחים דומים מעלה נגי בימוט ביןלאומית (ובבלטנות אעים), תוקנית של אשל, אין במצו הבהיר מופרשת כיצד יש להבני. "תוכנית אשל", כאמור, מוסיפה לתת מענה בדרך שלא לשתי הבעיות-השאלה של אסטרטגי, ושל "బָלוּתְבַּיִתְנָה".
בתום עעלת-החלמה לא יותר מקרים, סוריה וירדן על-שבותה לחולל "סיכון" מזוני נסוך. הדירזר זארארפס'יל, אל-אלוף חיים בר-לב, אשר נכנס לתקפתו לאחר מלחמת
הסנהם:

התרפסמו במלואם החל ב-1972¹⁰, היהיטה להבטוח את ביתן חוץ המדינה תוך הכללת מילויים של תושבים לא-יהודים בתוכמי מדינת ישראל, והכוונה היהינה אחוריו – או ליתר דיוק – הוחרמת שטחים ביוזמה ובשותפות, האוכלוסיים באוכף לסייע עירית ירושלים – עם מלכני ירדן, אלל חירותם בקשרו היידי של שליטה צה"ל, הגישה לרשותה הביטחונית זאת לאורך הירדן נועדה להיות מוגן ומורם. נשיין הרחוק מפערם, אך כל השטח מפער יירדן היה מפורז מכוונות צבאיים טריים.

אנטום ומיג בשמי סיני במלחמת יום-הכיפורים
ל-האויר נאלץ להילחם את "מלחתנו הפרטית"

שריון, שנעמדו להגעה מהר מאד לכל מעוז. ייחידות-תותחים
ותותחים נגד-מטוסים נפרסו במרחיק-מה.

**ניסיונות פְּרִיצָתָה של
אלחמת יום ה-כיפורים –
ותוצר זלזול בכוח האויב**

כאשר הגיעה "מלחתת ההתהש" לטויימה, ניטש וכוכב קרב הפיקוד של צה"ל לאוואן, שב יש להמשיך ולהנעל מרבבי סיון. הייתה אסכולה אחת, שגרסת הגנט קשוחה לפת התרבות, וויאן עשויה הייתה ל"עבודה", שהמהומות קוינו את ערכם ואת עילומם במאודן ("מלחתת ההתהש" על כן נראה אוד וויאן יוניש עזיזות ואות שבדה במנוח).

בעצאות רון וסורה לא הביאו את סיום הלחימה
כואות מוגבדים אלה, בסעיה העלי של ביז'ט-
המעוזה. פתרו בשיקום מזווע של כוחם תקירותי
האש הראשונות בסוצ'ז התחרשו עד לפני
שהשתחררו כוחות המילאים, שניסו צח"ל עיר
מלמתה ששת הימים ... מכב חדש זה חיב יבוש
תפישת מיבצעת, שתתאר לנטונזים החדשנים, וצרית
כלים ארגניים לולוונוש ¹¹

באשר הכריז נאצ'ר, הנושא המצרי, על "מלחמת ההתקה", הגב' בחר'יל לא רק בהשחת אוש ובPsiותות לשיטה מצרים אלא גם במקומת מעונת עזוזים ובຜוצרים היטיב, השוליטים על קורס מים ועל צירוי' חינכניים של ליני' קזו' כונה עלי'ידי אבר'יק' קו'רב'לב', ומונח שמשום מה נתקבלם אצלו' ויצר מעין דמיון לי'קו מאני'ינו' ברארכט ערבי מלומת' העולש השיעיה'. במרחבים שבין המעווי'ים הופעלו כוחות מושורי'ים בכוחות יידיש'. במפרק מס' 50 מוקמו כוחות.

אלכסנדר בלוי*

המורות

רצל

בצדה

הBINARIAH

בעקבות

מלחמה

שנת

הימים

מעמידה של מצררים כמנהיגת העולם הערבית נחלש, וערב הסעודית החלה לרכוש מעמד מסוות בין מדינות-ערב • בתקופת סאדאת חלה התקשובות לאורה", ירדן - הפלכה למدينة המקדמת את אינטדרסיה • במקום מושא לחתרנות מצרית • בעקבות המלחמה עלה חшибותה של מדינת-הלאום, ונוצרו ארבע תתי-מערכות אזוריות: ישראל-ஸוריה-לבנון, מצרים-לב-סודאן, ערבי הסעודית-יראק-ירדן • הסכום הערבי-ישראלי במובנו ההיסטורי נעלם • והמשכו גם במישור המדיני, בשותכנית-פאס סוגרת מגל, שהחל בועידת ח'רטום • לירדן ולישראל מטרה משותפת בעניין הפליטים, שהפכו למטרד צבאי, ואילו ייחסי ישראל וسورיה היום הם הדומים בbijouter לתיאור הסכום עד 1967.

עידת ח'רטום

מעטים המקרים בהיסטוריה הפוליטית של המזרח התיכון, שבסמן נינו להציגו של סיום ברור של שיבת עלי אשוטיש של תלחיז חדש. תבוצת האםירויות העות'מאניות ביבין מנדטים היו קשות-טיטוס מימי זו, אך נס שולש שנים שפאו גם מלחמת-העלם השחיה ווד-עס. ואחת, שעת הימס שבען 5 יוני 1967 לבון 10 ביוני 1967 ימי-הירדים בכך, שבמהלך פרק זמן כה קצר ומרוכז הגשים ידי שליטות אזרחיות, ישות ומבנים פוליטיים, שהתרחשו במשך עשרה שנים. ומהה, כי היותם, ככל הנראה, שני עשרים ואחתה ימי-הירדים יוסר-סודות, נון לעירןאנן בוגרים אשון, שפטותיו רישום כהה מן היגיונות והמנומות שעמדו בין השליט והחותמי קווים לדמותם של תלמידים, שהוחתם לילדותם במלצת ששת-הימים וב耄אותה. על אף חלקם אינן תואנה ושורה מן הסaxon האנרג'יס'ריאלי, רק-קיטיים זומן ווגב בזאתו של מושג אוניברסיטאי אשר-על-

סיום הלגיטימציה הנאצראית

מואז שופכת ה"קצינים החומשיים" במאירים (1952) ובויתר שאת מואז עליית גנאל עבר אל-אנצ'ו למועד שיא (1954) שב וורודן תפקיד מטירים כמדינה המובילה, ואולי מוגניה, בברכ מנדתער ערבית האלמת ההפיכת וההבשת

מה מלחמת שתיזמים לקישים בקיים הקשר בין לסליטים המונרים באיר-ישראל לבני מדינת ישראל מהנישׂה הפלתית המקולגת עליון, מבוקל להחלה פועל אשף וארונו הדוחט אמונותיו של ישראל ולערר רד המראל בקרתו תשבייה, ובמסרות אמראים אלה נקבעו טות של פניות במורה התיכון ומהוצה לו באזוריים מיטרוי, שבעבר נט, לעשה, מחסנית בקרב האמות. ז' רקיו שיטותיהם של הארנויים וביניהם עם אחד החטו הבילאווי, שהפך בשנות השמונים לטעוד

אצד, בומדייאן וקד'אפי – עם יאסר ערפאת
עלית בrhoו של אש"ף

במחלמת שת-הימים הגיעו לידי בשלות
אידיולוגיות, גישות ומבנים פוליטיים,
שנתגלו במלצת שרות בשנים • נעלמה
ההבחנה בין מושטים עדביזים "לגייטיים"
לבין "לא לגייטיים", חזון האחדות הער-
בית נמוג, נעלם הסכוז העובי ישראלי
במושבון הקלאסי, והבעיה הפלסטינית
הספה למקודם פעולות בעל חיים משלו •

ב- 1990/1991. אוניברסיטה יהודית, ירושלים

המלך השעודי פאחד
התמודדות עם מצרים על מעמד הבכורה

הפטש
ניזן איפואו לקבוע, כי תחילה אובדר מהוניגות של מצרים בקשר מדיניות-ערב, שהתחילה בעקבות תבוסת 1967, הילך והחרף כל שמערים עשויה מערובת בתהילך מדיני עם ישראל — שלפניהם היה בלתי-אפשרי עניינה-היא. במקביל שאמה ערבית שודית בין השנים 1979-1973 רשות את מעוזה קוקם של מצרים — בוכות עצמה חכללית. שפע הנכט מאו 1980, במהלך מלחמת עיראק-אייראן וניסיוניה של מצרים לשוב לזרה העברית להארר — כל אלה הותרו. את מدت המוניגות מנוסה להמשך ותרחו.

ירדן יצאה ונשכרת

מצב זה יזאה ונשכלה גם ירדן, שהפכה מוסאו לאחתרנות מצרית למדינת המקדמת את איטרוריה — גם אם אין הם עלולים בקנעה עתה שהריה מוקובלות על 1967 כ'היסכמה העברית' מabit'im ששל נושא עצר. השנות הראשונות אופיינו היחסים בין שתי מדינות שטקהפת באורה הבולט ביותר בהתקפותו נשות השתיים כלפי הנוכחות הפלשטייניות בודן. עד מהלמת ששות'ה' המים ראה מצרם, בדרך כלל, בפלשטי'נים, ובעיקר אלה: שחדרו בגזרת המערבית, לכלי'ירות המואצמים מהפל את משטר המלך חסין. לאאת פרצו בממלכה מוחות של פלשייטים — והרשאה נאכיזות שריה או עקיפה — שהגעו לעיטים לכדי תקריות'דים. קרי'את המנגנוני היהת, בדרך כלל, לאחדות ערבית, אשר תאנך את העקרונות האנרכיסטי, שוו מונגים דוד' החבע למדי'יות השאות. על רקע מדיניות אידיאולוגית ומעשית זו רבו התגנשויות ממלכויות ולפיקם סיועו להתקשות

מודרניים. תקופת הנשיה שקדמת מותאנגייט איפוא מתקנות דלה והלכת לארכיטקטורה, שנבנה מנה השנסים טריטוריאליים נדלים וולדים – מוסדרי היבוניים הביאו (שנוי (1974) בקבלה פיסח מאגדוטיסי). דוד סדר שעלו פיו פיתחה שורתם את כל חיציהם אסיי סין עד אפריל 1982 הנם שמודרני תהליכי שונאים, הרי אין ספק, כי סימני מציירים בקורסות צ'ין בדורותיו של יונתן, מן החתנות ננד משטרים שמרוניים ואלאוניים מההפגנית, מן התמיון המתארטליים בצד ימין הרוחן האתאצ'ן מן התמיון ששת הימים לשלישיון ולליגייניצ'ה, שהה זוכע של מלומת ששת הימים לשלישיון ולליגייניצ'ה, עיר השודדי וירון המלכניות ושםירויות, והוא תוצאה של קבישו האידיאולוגית אוטרי, אלא הן מהותם גם שושן שטי תחתיתו נססת (היוקות נס מקורות אחרים) – המודרניות יבר הטעונית עם מטרות על מעמד בוכרה הנובל העברי (1973-1979) ומתרת ההקלך לש הסכמה שבתוקם.

עלית מעמדה של ערב הסעודית

תמונה היהודית היבררית בין מלחת שאל
לכִי למלחת ווּסְמַרְפָּטְרָם בלבית אֶת חֲשָׁה
הסעודית מפי רוחש החתנות המצרית נזה.
המיינחה הילכנית במניות העימות היקנהה
מידה של בטיחון בכוכלו לעמוד חתנותה. בז'
עַב הַשְׁעוֹדָה תְּחִלָּה בְּלֵב וְלֵב וְרֵאוֹן
שנת השבעים, אשר שיין את מגנה וחוריית הרכז
שבתייה מדיניות המפקות הדלה ניכת הרכז
הגה שמדיניית הנפט הסעודית לא נבעה משיקול
לשווים או בסכום עם שווי
מעשרה נוטש אישר לה למלא תפקיד חשוב בו
נאקו סטור 1973.

תהליכיים אלה התפתחו מאז 1973 בכוונים, שהו בבלתי אפשריים בתקופה שלפי מלחמות ששת הימים. בעקבות מקרים הללו אאנטישמיות דלה וולות מתהיל מודיני, שנעד לחשב השחוחים שנכבר מידה, הלכה עירונית וסעודית וכשה לה מונע של מומונות ושל מרשות טש מודיעין-עירוב. דוגמאות יוצאות-הכרה עיקריות הן רק עקב החששות והאכבה מאירועות-הברית שטפנש כנישית העربים בהסכם-הישראלים עם מצרים (נאורא 1979) ו/or מיזיון לאחד מושטר השאה ביראן (ברואר 1979). לעצם אדרודיה על תפיסתו בדור המנהג השועדי (1970). לעומת זאת המעורבות בעשייתם הבלתי-סביר ולשב ללחם ההחיוויות המושגנו ניכר-במפורט

השליטה, תוך כדי סילוק המונרכיה ונובש קו של
הזהות בעקבות התייחסותם, עז על צורן אידיאולוגי של מדין
איסם ושל גוונים פוליטיים במורח התקופה בין-ביניים של שלטאות
ערירות, 1936 – 1946 – – – – – ערירים – – – – – רודריך לבלנגן מלך
יראק, 1936 – 1946 – – – – – ערירים – – – – – רודריך לבלנגן מלך
רכוב חרב שאל התואר הלאומי העממי. הנסיך הממושי
בכוחו תאמנה פוליטיקום וטובי וארה עצמות לאומית – – – – – כל שהוויה חוויה חוויה ובויה ערךיה העממות – – – – –
על גביהם אומת עלה על גזר ללבבם, שנתקה לתאגיגים דחשים.
ברוש ובראוונה לפחות כלביעתי, כל-אשלוטם וכל-
אמריקאית, קרי מיטוש אגדות תקינה עד מזג-
רום עטדרת בבורו נס בקשר עמי האסלאם ואביה יוקרטו
הרבה של השווא אוצר ובולטו מונת רומו סה להגבהת
הברבה בצדקה ודרכם בחקלם ביטם של העם שלשלש.
היוניותו עשו מוקבליים יtier וויה, והונן ניזול מונמדע
הברבש חוקי ליטוציאליים מהפכני. וליטויריאליות חרוי
ביתן הראשון נתנו בתקן העם עלייה להתרונות נגד
משדרים, שלא צידיו בדרכו של השיא נאצר, ובראשם –
סדר עירוב – – – – – משטרים מלומדים. אנתו רום ברבר
אתו קוליעי – – – – – רודריך, מלתתונו מלעומנות עטער
אקווליאליות-לשגבו על התקופת לדיניות גוש המורהין,
שני קווים אידיאולוגיים אלה וסו' של מומכים רבים במדינות.
שבב והוקם לשיא נאסר מעמד על מנת לבלתי מושער
בכלים עברי וכמי שקובע את חוקיותם של מושרים,
רביבים ארדים. מונץ כדי ביל התי-בלוט כדמות
שהחויה מאז. 1967 – – – – – נז- – – – –

תקופת סאדהת התקרבות לאורה"ב

מערכת הייחסים הגדולה בין ישראל לבין ארצות הברית בצד האכזבה מעצמה צבאית שקשרים עם ברית המועצות הרחקו את מקרים מן הנטייה הניטראלי"

הנשיא שאדות מגיע לישראל

ברירת מחדל מוכיח לה, שהיא לא מודרנית, אך מודרנית היא מושגיה התרבותיים. אפלילו הסכים: הידמות המיצטוטובובי נותר בבחינתו אוניה, ככל שהלכה ונverteה למוצרים התרבותיים, כי אם ארכיאולוגית.

לאומיות סורית ייחודית

ואם המלך רוחני, שמנדוו היביעו הו מהר' מערובע עז להוציאו שושן הרים, איזיך על פמשות אלה, אין תמה, מונחים עזים אחרים, אשר היו בלבלי פחדה בענותות ההשכינה והעבירות, עשו גם כבש. נשי הארץ, האמת אסף, שעשם בעת ובונע אהת כארת פידוי חילופין וארכז'

הנשיא אסד לאומיות סורית יהודית

ערבות. עם זאת לא מפני ממנה תפישה זו ולבול נם הוא – ובארוח טמפני – בלאותיות סורתו ייוחנה. מזרק התבע אין רק שיחותה של לאמונות וזה לאלה של ליר. ועוד מכך בראטהילאום סורתו, ואשתערו על סוריה, הרוי המשיא אסס מכך במדינתה לאום סורתו, ואשתערו על לבנון, על עיראק וישראל ועל עיריה רודן.¹ אין זו שיחבה חדש מצדיה של סוריה, אלא שrok לאחר הספינה במחלמת ששות'ה הרים מוגר היה להשעינה בקהלת תלפיות אזהרות העבות. וזו, אם כן, לאומיות ייוזות במלת בסיס טרוטו-ישראל ואיראן, וצ'ג'אנטאס המשיא מוקדמת-סבירתם על שם סורי המבוגר.

תפשת היסטוריות" בתרותו של המשיא אסד הולמת שולות שורשים ברקומות העמוקות ביותר של התרבות נסידתו. לפיקריםណה, כי משלך התרבות שארה מוסריה ללבו לעילו, והוא דוחל על גוף מובילה, חולק ומוצבנסים כאלו יגידו טש-חספלים ותו לא. שום עלייר-הסמלים הלאומי והליך ומוכנס תוך ההיסטוריה רוח היסטוריות במונגה התרבותי-לאומי. סדרת שיטות-הఈון החשובים לסחרר והונצחים עתה במחזור בסורה מושבת מיעויס בונשאים פוציאליסטיים ועשיים, חקלאות ויזוים מןcheid האחד — ומסכלו לאללים, שווים בוגרים בטוטוריה החסרונית לפני מעצמה האסלאם, מן הצד השני; מן הסדרה הנעלם מיפוי התהאמים הפלכניים והאסלאמיים, שאכני סדרות קדומות של שורת-

תהליך טיסוח הלאומיות היהודית קשור קשר בלתי נטול למשמעות האידאולוגיות של מושגים יהודיים. יוזן היה היוזאנט מן הכותל, לאחר שעלה וו שפיטה את המהלך בקבות החלטת מלכי אירופה. בסוריה קשוו על הנזק לई-יוחסין עם יוזן עם לבנון.

באותם הימים נתקיימו מפגשים בין משלחתם של מנהיגי צדוקים ומנהיגי יהודים. משלחתם של מנהיגי צדוקים בראשות מלחמתה הגדולה, ר' יונה בן זבדי, בוצעה בימי מלך ירמיהו השני. משלחתם של מנהיגי יהודים בראשות מלחמתה הגדולה, ר' יונה בן זבדי, בוצעה בימי מלך ירמיהו השני.

תורתה שובה ליבוש אידיאולוגיה ליטררית של מדיניות לאומית עליה השała הפלטיסטינית. הגדה העממית, שאבדה לירדן, הפכה לאתורן וידין, אשר רואו – ועדות רואים עצם – בראש ובראשונה כפלטיסטינים. בהיותם אלה, הצינו בעיה מפלטוטית ואידיאולוגית נון-הומלאה הרואה – שניהם – כאנומים שעוזרין יישות או אוניות פלטוטוני מומי – וזה או אחר על חורף רומי המוקרי – או שמא "שרדי" החשובים, ישבש בקסיס למסגרות מזיהוי פלטיסטיניות, שתקני את כל שמי ארכ'ישראלי בלבול המדיניות – וכן כנראה שאלת משינה חדות, ובראש שאלת הייזוג הפלטיסטיני – האחומר הדובר המשוכן הוא רגון פלטוני, או המליך שאבד את שתוין?

מואב זה בין ממלכתית-ירידן לבין אש"ף הוכרע באהיה על-ידי המלך בתום מהלכתיו של אחים בירוי בולי 1971. מדינות הערעויו מנהיגו מילוטין ר' עבד אל-חאכטם ברבאט ורוכין, באוקטובר 1974, כי תציגו הוריקן הירוד של הפליטים יום הווא אש"ף. אלא שני הובטים אלה יש להיחסו או חממד האגדאילוֹן¹ הבלתי מן הסוגת המדיניות יירוד ונית, החשיפה לדרכי הפליטויות המדיניות בירושלמי והולוּי, ובמונדו'ן אש"ף – כל אלה תרמו לופיטה של לאומונת פלסטיניות. זאת במובן של שאופה לכינון מדינ'ת לאום עלי הפליטי, ובהתאם שאפה זו שולבת חזקות עם המאמץ לעלהררו האגדות הקבוצתיות² לא-עתוח נגה שליטי-ערבי את הרצון להאריך ערביה, אלא לא כל דבר מה – בזמנם שווים – סב פנק ארוגיהם הפליטיים.

מתקודם מפטו של המלך וחסינן נתנה תמייה זו בירוק
משנה חשיבות וחשיבות לאשלאת אופלה של מלכתו. סה והו
במענה לאתגר הפליטני, נזק להגדרה מוחודה של ל' מילוט
מיות כביסיס למדינתו. ואונמו, מאו מלחתת הדרישת היומי
אך ביזירותה שטח פאוד וערית הימסה בבראט, תהיית המשם
לענין זה פעומים הרבה. הלאומית היהודית מבסיס
לדבריו, באשר ובארשותה על עמק הירון רוטראאלק,
מנוריהם בכיפה האחת של פלסטינים ושל דינום כת-
גבולות הממלכה האשלאתית, העשו אומות לבני אומה
גיאורופית יטמא קבוצת התהויחות אינה עד אזו
הערבית המדוליה, כשם שהיה מוקובל עד מלחתות של
הימים. וכך מכך מתקש את הגבולות הקימיים בין מדינות
ואורה בהם יתרכז תחילה להגדולה של לאומיות יהודית
תערילך, כדי לחודד התהויחים בו "ידיך" לבן'
טייר קוב המלך, כי על אף אבן הנהגה העוביית מוסי
תושבי שתי הגדות היוו בני משחה אהת; וו' מטור
משני עמים השמורים כל אחד על הוותו — העם הרו'
והעם הפליטני⁵. הם מלכדים בגנויים ורבים, וברא
רקע היסטורי יפה ורשות הסכנה בדורות. ביחס ל'

די בדומיניות אלה כדי להמחיש את הכוונה של המה
הרדיין, כי הוא שמד בראש מדינת-לאום מבססת
אדולטינית לאומית יהודית. אין הוא יותר מטען
להלעות מס' שפתיים לרעון האחדות העברית הכלכלית,
או סוף, כי אין הוא פועל עד עצם האחדות מabit ים
של נאך

196. מגעים אלה הינו תחילת של הכרה ישראליות בעברות
תפקידיה של רוזן בהזדהה ובשותפות – למורשת ההלכתית
ועדת-ה拜师学艺 העממי בבראשון – בראוי (טבתו, 1974), שרא
אשרי – נציג לגיוני היחיד של הפליטים.

ששתים עם ישראל, אורינטציה פור-אפריקנית במדינת-חוץ והRESH המשוחה ממי שאליהם זורה לעומת מדינת-הארץ. על-שם העבר (מאז 1979) – כל אלה היבר תקינות-הארץ. מכאן תוצאה עליון, על אף קיומם של יהודים בני מדינות-עולם כבלן רודן, לבני מצרים בעקבות הסכמי-השלום בין ישראל ומצרים 1979 לא פסקו היהודים הקוראים בין שני הצדדים. תיתר, תירוחם נמשך – על אף שמצרים רוטם שכבה ונתקלה בהרשות-זוכיותם במשמעות המדינית העדיבות, הרודן. מדרישה את היהודים הדיפלומטיים מעמה בספטמבר 1984. תומת היהודים הבינלאומיים השתנה עמקות מآل ללחימת שותחים-יהודים בעקבותיהם התומטנות האידיאלית. הנארצית והעלימות הכללים לימי-מושה מתו זו-זה. זאת מנגד, כל מדינות-עולם – בלא מחד הנחיה ברוחה אחות מוחן ובמצב של ליטיגיות שורה לתוכן. מרכיב זה שי

ערפאת בותiidת רבא

ו- נקבע כນציג החקוי היחיד של הנוצרים

שייטו בעקבות מלחמות ששת הימים, בהצטרפו לתהילcis
שייסיקרו להלן, עשה את המלחמה לעיוורון חשוב בהיס-
טורייה של המורה התקינו

עמ"אחדות ערבית
למדינת ישראל

רדן והבעייה הפלשתינית

אחד מטרוכבי הנקודות הנוצרית היה הייחוזות העתית, שאותו
קрай שילוב של הרעיון הישן לאחד את כל היחסות, שאותו
ירלקו המעצמות הקולוניאליות במורוח התקיכו הערבי בעק

אשר בוגרנו – במחזור ה-1970 של חסידיון במתכוניות
ספטמבר 1970
חסידון הוכרע בבחינת ע"י חסידיון

משמעותית. יתרעליך, מקרים נסתה לזרוק ולפזר בין מהשורר החשוי לבין מהדורות ששי' כז, שיטהו הנכ'ה חותם הביצוע הפליטני נוד' השאל, אך בבד לא תחווה סכנה לבלתיו המפל' מוש' והשא' נאצ', עיבוצים של אנטוכיריה זוין מוצאים, והויר לייזן ז' פרק וכן כדי למסור את הנוחות האשפיזית בשתחוו ולכלב ביד ברול את שליחות האזרחים. סטטמבר השורר, עט' איפוא רקס הגלחה פיניטי של ירדן אללא מון' המוחשה, כי בשועה מון התקופה שלפני 1967 מושתת ירדן חוץשת משלל דוד נורם שסביר את משורה — בלא להוציא מפעלה של פטרונו.

הנוצרים שטרכו – נטש לחתפות התהילה הגדית
ישואותם מצור – החשו לא רק הימנעות סמויות
ובאית משימות אלא גם את המשך המניעים בין פקודיהם
בדינים לבן גורמים ממלכתיים ירושאים, שהחלה עוד ב'